

списание
за фантастика

ФЕНТЪЗИ
ФАКТОР

декември '2000
цена 2,50 лв.

списание за фантастика

ФЕНТЪЗИ

ФАКТОР

РАЗКАЗИ
СТРАННИЦИ В НОЩТА
ИГРА ЗА ДВАМА
TE DEUM LAUDAMUS

КОМИКС
ВОЙНЪТ НА
СЕВЕРНОТО СИЯНИЕ

МИТОВЕ
БОГОВЕТЕ НА
ОЛИМП

КИНО
DUNGEONS & DRAGONS
X-MEN
STAR WARS

ДЖ.Р.Р.ТОЛКИН
ИСТОРИЯТА НА
ЕДИН МАГЪОСНИК
ДЪЛГООЧАКВАНИЯТ
ФИЛМ "ВЛАСТЕЛИНА
НА ПРЪСТЕНИТЕ"

тема на броя

НОВИТЕ ФАНТАСТИЧНИ КНИГИ И КОМПЮТЪРНИ ИГРИ

BE A FACTOR IN
FANTASY-REALITY

Здравейте отново, всички вие, любители на фантастиката, ето че най-сетне излязохме отново.

Е, позабавихме се малко, но понаучихме това-онова и работихме над себе си (пихме кафе :-)) през този период на раздяла и се завършаме по-добри от преди, за да ви предложим най-доброто. Тук е момента да благодарим на тези от вас, които непрекъснато ни бомбардираха с електронна поща и не ни даваха мира с телефонните си обаждания. Това определено ни помагаше по-лесно да преодоляваме изпречилите ни се трудности и в крайна сметка да успеем да изкараме на пазара списанието, което държите в ръце.

Няма да се впускам в дълги речи, че колегите ще ми се карат. Исках само да ви кажа едно "Здравейте" след дългата пауза и да ви обещаая, че ще направим всичко възможно да нямаме повече такива раздели. Имаме доброто намерение, от следващата година, да излизаме всеки месец и ако не ни възпрепятстват някои непредвидими фактори (като всемирен потоп например) смятаме и да удържим на обещанието си.

Друг важен момент, който ще отбележа е, че вече няма да се ограничаваме само до приказната фантастика, а ще дадем достъп до нашите страници и на всичките останали видове фантастики. Както пише на нашата корица ние вече сме "списание за фантастика", което не значи че ще изневерим на любовта си към фентъзито, като нейно проявление.

Пожелавам ви приятни мигове с "Фентъзи Фактор"

Иван Атанасов

ЕКИП

ИВАН АТАНАСОВ
ИВАН ХРИСТОВ

илюстрации:

КРАСИМИР ИВАНОВ

сътрудници:

НИКОЛАЙ ШАРАПОВ
ПЛАМЕН МИТРЕВ
РУМЕН ВАСЕВ
СИМЕОН АСЕНОВ

разпространител:

КИРИЛ ГЕГОВ
тел. 048 858 454

координати:

ул. "Ген. Гурко" 34
тел. 986 65 05
f_factor@operamail.com

печат:

СД "Делта +
Димитров и Сие"
тел. (032) 630 642

СЪДЪРЖАНИЕ

КНИГОФАКТОР	4 стр.
тема на броя ДЖОН Р.Р. ТОЛКИН	6 стр.
разказ ОГЪН И/ИЛИ ЛЕД...	10 стр.
разказ СТРАННИЦИ В НОШТА	14 стр.
миттове, легенди и герои БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП	21 стр.
разказ TE DEUM LAUDAMUS	23 стр.
разказ ЛЮБОВТА НА ВИКИНГА	27 стр.
комикс ВОЙНЪТ НА СЕВЕРНОТО СИЯНИЕ	32 стр.
разказ ИГРА ЗА ДВАМА	36 стр.
КИНОФАКТОР	41 стр.
ГЕЙМФАКТОР	44 стр.
ФЕНТЪЗИ ЗАБАВА	46 стр.

ИК "БАРД"

Творбата на Реймънд Фийст "Сага за войната на разлома" представлява едно наистина епично произведение, авторът успява да съгради няколко пълнокръвни, машабни светове със своеобразна атмосфера, култура и история. Използвайки класически за жанра образи като елфи, джуджета, тролни и дракони той същевременно успява да ги вплете в своите светове, представляващи истински калейдоскоп от народи и култури.

Основа за първите две части е конфликтът между светът на Мидкемия и Келеуан представляващи коренно различни светове и култури. През пространствен мост между световите от Келеуан нахлуват войнствените Цурани в епична девет годишна битка те се сражават с войните на Островното кралство и обединените с него джуджета и елфи. По-задълбоченият читател ще направи неминуема връзка между типичните японски и европейски нрави от епохата на феодализма. Това е едно от многото достойнства на книгата - ав-

торът ни показва битка, каквато в реалната история на Земята не се е случвала, но би могла да се случи в един друг, създаден от брилянтната му фантазия свят.

Освен интересна история и грандиозни битки в Сага за войната на разлома има и майсторски нарисувани персонажи те се изграждат в условията на суров конфликт като се развиват пред очите на читателя.

В продължението "Сребротън" и "Мрак над Сетанон", стои въпросът ще успеят ли, народите на двата свята да победят заплашавашото ги древно зло.

Завладяващата фабула и богато въображение, това е "Сага за войната на разлома" с нетърпение очакваме следващите книги от поредицата.

КНИГОФАКТОР

"Шовинист" е поредната история от "Света на Диска" която ни предлага всепризнатия майстор на хумористично-сатиричното фентъзи Тери Претчет. Очаква ви нова среща с любимите ви герои - Лорд Ветинари, Градската стража и останалите "силни на деня" в Анкх-Морпорк...

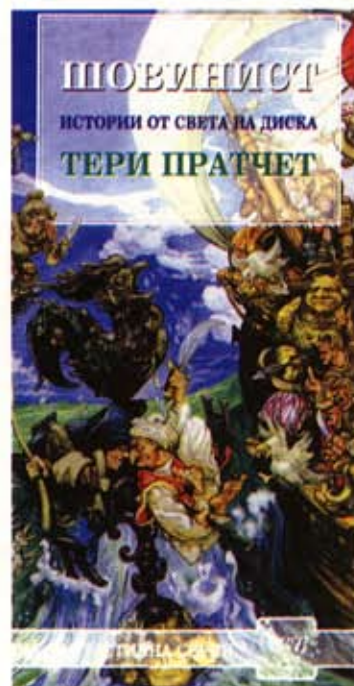
...От морето в Света на Диска се е издигнал ветропоказател и изведнъж вече можете да познаете накъде духа вятъра. Появила се е нова земя, която разпалва стари вражди. И когато две армии тръгват в поход, Командир Ваймс от Градската стража на Анкх-Морпорк има само няколко часа да се справи с престъпление, което е толкова тежко, че просто закон не го лови. То се нарича "война".

Ваймс се изправя срещу твърде антипатични противници, които са реши-

ли да му видят сметката... и отгоре на всичко се смята, че те са "на негова страна". Врагът може да се окаже още по-страшен. А неговият джобен Дезорганизатор го уверява, че сред нещата, които трябва да свърши днес, е вписано: "Да умра".

Но по-добре да не го прави, защото най-хитроумният изобретател и най-лукавият политик в света са потеглили към бойното поле с малък пакет, който гарантирано предотвратява всякакви битки...

Светът на Диска се впуска във война, в която са замесени армии от сардини, бойци, рибари, сепии и поне една от неизменните спътнички на войниците.

ИК "ВУЗЕВ"

Издателство "Еднорог" ще зарадва любителите на жанра, който често се определя като "хай фентъзи" - по-нетрадиционни романи, с примеси на история и митология, с по-сложни характери и сюжетни линии. "Сянката на светлината", един от последните романи на починалата през есента на 1999 година Марион Зимър Брадли, крие много специална изненада за любителите на "Мъглите на Авалон" - шедьовъра на Брадли, и на целия цикъл "Авалон", представен на нашия книжен пазар също от "Еднорог".

Това е първата книга от нова поредица, която най-общо можем да определим като съвременно продължение на древния цикъл "Авалон". За да не издадем нищо от съдържанието, можем само да напомним, че кармичният възел на проклятието, с който героите се обвързват живот след живот в "Краят на Атлантида", се развързва едва в последния том на новата поредица на Марион Брадли, на 31 декември 1999 година - в Калифорния.

Родена на 3 юни 1930 година също в Калифорния, Марион Зимър Брадли навлиза в жанра фантастика от шестнайсетата си година. Когато литературната линия "фентъзи" започва да добива по-обособени характеристики, Марион Брадли се ориентира изцяло към нея - като автор на разкази и романи, фентъзи-поредици, редактор във всички реномирани фентъзи-списания. Световна слава ѝ донася обаче епосът "Мъглите на Авалон", приветстван от Айзък Азимов като "най-доброто осъвременяване на легендите за крал Артур". С тази книга Марион Брадли става основоположник на един клон "хай-фентъзи" - всевъзможни "артуриади" и разработки на келтската митология, но световната критика е единодушна - "Мъглите на Авалон" си остават ненадминатата в жанра книга. Оттам, с невероятната си способност да разработва, сплита и разплита сюжетни линии, да

считава откъси от древни легенди и митове с напълно съвременна динамика на действието, Марион Брадли написва и издава прочутия цикъл "Авалон" - още три тома, своеобразно продължение или по-скоро "връщане назад във времето" - от Британия на крал Артур до неизвестния миг на потъването на Атлантида (според някои тълкувания келтите са наследници на ошелелите жители на митичния континент).

През последните години от живота си добилата световно признание като корифей и "единица мярка" сред авторите на фентъзи Марион Брадли работи върху една изключително оригинална идея - да свърже стария келтски цикъл с нашето съвремие. Така се раждат "Сянката на светлината" и трите останали книги на новия цикъл, които, както и книгите от "Авалон", могат да се четат и напълно самостоятелно. В тях първомайсторката на "артуриадите" считава по невероятен начин няколко жанра - фентъзи, готически и дори криминален. Във всяка от четирите книги действието се развива съответно през шейсетте, седемдесетте, осемдесетте и деветдесетте години на двайсети век. Наистина само Марион Брадли е в състояние да съчетае по такъв начин древна мистика със съвременна динамика, приказната "фентъзи" атмосфера с духа на нашето време - хипитата и бунтарите от края на шейсетте и началото на седемдесетте години, рок-музиката, нео-фашизма, движението "Ню Ейдж", възраждането на стари култове - и най-обикновен шпионаж и престъпност. Съвременното продължение на цикъла "Авалон" ще зарадва убедените ѝ почитатели, а със сигурност ще накара тези, които прочетат първо новия цикъл, да се обърнат и към томовете на поредицата, чието действие се развива в древността.

ИК "ЕДНОРОГ"

ИК "АРГУС"

Авторката Катрин Кер е родена в Кливланд Охайо, въпреки това е възпитана в най-добрите английски традиции, сама определя семейството си като "Британски изгнаници в Америка" интересите и свързани със средновековната история и археология, до голяма степен определят бъдещето на писателката. Очарована от "Властелинът на Пръстените" тя винаги свързва съдбата си с фантастичните светове. Вдъхновена от уелската митология късната античност и ранното средновековие тя създава прекрасния си цикъл "Доверийски хроники". Девери е свят съществуващ паралелно с нашия, свят, в който властва магия, изпълнен с приказни създания и

древни вражди. Още с първата книга се заплита истински възел от събития хора и съдби. Героите ще минат през своите прераждания, за да платят дълговете си към съдбата.

Прераждането и отплатата за извършените деяния стоят в основата на повествованието, целта е крайната справедливост, като всеки получава заслужения си уири (съдба). Поредицата "Магия за ..." на издателската къща "Аргус" е прозорец към древните уелски техните вярвания и традиции и е наистина задължителна за всеки любител на фентъзито.

ДЖОН Р.Р. ТОЛКИН

ФФ

ИСТОРИЯТА НА
ЕДИН МАГЬОСНИК

ДЖОН ХОУ

Всеизвестният майстор Джон Роналд Реуел Толкин е автор на сравнително малко по обем произведения, които обаче надживяват времето си и са се превърнали в еталон в стила "фентъзи". Не случайно бисерът в неговото творчество "Властелина на пръстените" е преведен на повече от 25 езика в над 50 милионен тираж.

"Властелина на пръстените" е триотмно произведение, в което Толкин създава собствен свят, толкова пълнокръвен, жив и реалистичен колкото никой преди него не е успял да сътвори. Неговият свят е населен с огромен брой различни същества, някои от които взети от дотогава съществуващи митологични образи като елфи, джуджета и хора-дървета (наричани от него "енги"), както и други, измислени от него самия. Пример за това са орките, които днес намират място в множество книга и компютърни игри. Дори повечето хора си мислят за тях като за същества от митологията на западните народи. Освен това елфите, които Толкин описва са по-различни от познатите ни от западно-европейските митове. Толкиновите елфи са стройни и приказно красиви.

Рецептата за успехът на автора е една - информация, информация и пак информация. Всяка частица от книгите му носи в себе си дълбок смисъл и удивителна детайлност. Докато в някои произведения се загатва за миналото на главния герой, прилагат се карти, то тук става дума за цели родословни дървета, като имената които са включени в тях не са само празна поредица от букви. Интересен е фактът, че в толкиновите книги дори езикът, заедно с писмеността, е измислен от самият него. "Тайната" е в това, че автора е бил дългогодишен професор по английски език, като успоредно с това изучава много езици, някои от които изчезнали вече. Типич-

но за писателя е даването на "тонове" допълнителна информация към книгите си като притурки след основното повествование.

Джон Роналд Реуел Толкин е роден на 3 януари 1892 година в град Блумфонтен в Южна Африка от родители англичани. Баша му Артър се премества със семейството си там заради получено повишение от банката, за която работи в Англия.

През април 1895 година, Джон, майка му и брат му Хилъри се завръщат в Англия, а баша му остава в Южна Африка с идеята да се събере със семейството си когато работата му разреши. Уви, не им било писано да го сторят. На 15 февруари следващата година Артър умира, в резултат на тежка форма на ревматизъм. След смъртта му семейството се премества в Бирмингам, Англия.

През есента на 1899 година Джон подава молба да постъпи в училище "Крал Едуард", която е удовлетворено чак на следващата година. Поради финансови затруднения през 1902 година майка му Мейбъл е принудена да го премести заедно с брат му в училище "Сент Филипс". Скоро обаче Джон показва добри резултати в училището и успява да спечели стипендия за училище "Крал Едуард" и отново се връща там през 1903 година.

На 14 ноември 1904 година Мейбъл умира след шестдневна диабетна кома. Двамата братя Толкин остават под опеката на отец Франсис Морган, свещеник в Бирмингамската оратория. В началото на 1908 година те се преместват на Дъшес Роуд 37 и Джон започва първата си година в Оксфорд. На 17 декември 1910 година той получава първата си награда в Екзитър Колидж.

През 1915 година Толкин завършва Оксфорд със специалност Английски език и Литература. По това

време вече е избухнала Първата Световна Война и той бива назначен от военна комисия като младши лейтенант.

Няколко години преди това Джон се запознава с момиче на име Едит Брат, те се харесали от пръв поглед и срещите им зачестили, но отец Франсис забелязал влечението им един към друг и провел сериозен разговор с младежа, като го посъветвал първо да завърши образованието си и едва след това да мисли за женитба. Джон решава да послуша съвета на отца и обещава на Едит да се срещнат когато завърши обучението си. Речено-сторено. На 22 март 1916 година те встъпват в църковен брак. По това време се конфликтите на фронта изострили. Войната навлизала в решителен етап и Толкин е изпратен във Франция, където за нещастие (или напротив) е ранен и принуден да се завърне у дома.

През 1917 година се ражда първият син на Толкин, кръстен на името на баща си, това става по времето когато бъдещият писател работи по Оксфордското издание на Английски речник. Година след това се ражда и вторият му син Майкъл. През 1921 година Толкин започва да преподава Английски език в университета в

Лийдс. Три години по-късно става професор. В същата година се ражда и третият му син Кристофър.

През 1925 година Толкин се мести в Оксфорд в качеството си на професор по Англосаксонски. Той преподава в колежа Пенброук в продължение на 24 години. Четири години след началото на престоя му в Оксфорд се ражда и дъщеря му Пресила.

След няколко години Толкин започва работа по епичния цикъл от митове и легенди за Средната земя, наречен Силмарилион. Всъщност Толкин започва да пише поеми, включени по-късно в същата книга още на фронтоните на Първата Световна Война.

През 1933 година той разказва за първи път на децата си за странно дребно същество на име Билбо. А през 1936 година завършва "Хобитът", първата му издадена книга, свързана със Средната земя. Причината да започне първо с нея била в децата му. През времето когато писал "Силмарилион", той разказвал на семейството си за измисления от него свят, но децата му не могли да го възприемат поради сложността на историята, изпълнена с героични битки и събития трудно разбираеми за малко дете.

АЛЪН ЛИЙ

Основна част от текстовете по "Властелина на пръстените" Толкин пише още преди началото на Втората Световна война, но издава "Задругата на пръстена" и "Двете кули" чак през 1954, а "Завръщането на краля" година по-късно.

През 1957, Толкин отива до Америка, където отива по покана на няколко университета, от които получава различни награди, като признание за неговия талант и принос към развитието на англоезичната литература. След това се връща в Англия, тъй като жена му Едит е болна.

През 1965 "Властелина" излиза в САЩ

През 1968, семейството на Толкин се мести в Пуул, близо до Борнемут, Англия.

През 1971 съпругата на Толкин, Едит умира и писателят се завършва в Оксфорд.

Джон Роналд Реуел Толкин умира на 2 септември 1973, на 81 години, в Борнемут.

"Силмарилион", която е редактирана и довършена от сина му Кристофър, е публикувана през 1977.

За всички фенове на света на Толкин настъпва момента!!! Чакайте, братя, чакайте и се надявайте!!! Надявайте се, дано филмът не се окаже прекалено голяма лъжица за устата на режисьора му Питър Джексън и компаниите Ню Лайн Синема и Дисни. Ако дори и 50% от атмосферата на книгата бъде предадена реалистично, то усещам как трона на STAR WARS ще започне да се клати, и ако това наистина се случи, то Лукас и Спилбърг трябва да запретват ръкави за да не "изпаднат от влака", а от това могат да спечелят само зрителите. Въпреки всичко ми се струва, че филмът е обречен на поне частичен неуспех.

От самото начало, когато се пусна информация по този въпрос в мрежата, се разбра, че ролята на Том Бомбадил ще бъде премахната. Очакват се и други промени в сценария спрямо книгата. Но основното ми колебание относно пълният успех на филма идва от съмнението ми, че въобще е възможно, виденията на Толкин и целият пълнокръвен свят, който той създава да бъдат пресъздадени достоверно.

Ройтерс: Това е една от онези книги, на които поставят етикети "невъзможна за филмиране"

Причината би била не в качеството на ефектите (за филма са повикани цяла армия от "гурута" в областта на графиката, компютърната анимация и специалните ефекти, учасвали в създаването на филми като "Матрицата", "Петия елемент" и "Ксена: принцесата войн" - "маг-

осниците" от Бета) или парите които ще бъдат вложени, а заради обемът който ще е нужен, за да се предаде цялостната картина на действието. Въпреки всичко е похвално старанието, което влагат създателите му. Филмът ще излезе в три части, колкото са и частите на книгата, като информацията в интернет за времето на излизане е доста различна, но се набляга най-вече на датите:

Част 1: Задругата на пръстена - лятото на 2001

Част 2: Двете кули - зимата на 2001/2002

Част 3: Завръщането на краля - лятото на 2002

За начало на снимките е избрана датата 11 октомври 1999г.

Разпространителят на филма Ню Лайн Синема е основана през 1967г. като независима компания за кино разпространение. В момента е подразделение към Тайм Уорнърс и се занимава и с театрална дейност, кабелни и ефирни телевизии и домашно видео.

За да се осъществи заснемането на филма Ню Лайн сключва договор с Мирамакс, подразделение на Дисни, с главно длъжностно лице Сол Зентц, известен в участieto си при създаването, на спечелили Оскар филми, като "Полет над кукувиче гнездо" и "Английският пациент". За 10 000 000 долара биват откупени правата на "Хобитът" и "Властелина на пръстените", които до момента в продължение на 30 години са били собственост на Мирамакс. Условието на

Питър Джексън било снимките да се направят в неговата родна страна Нова Зеландия - известна с красивите си пейзажи. За бюджета първоначално беше съобщено, че сумата ще бъде 130 000 000 \$ или 265 000 000 новозеландски \$, но той май ще бъде надхвърлен. Нека сами си направим сметка. Все пак това са 3 серии. Казано честни най-добре ще е ако това бъде сумата само за едната серия.

Основната част на снимките ще бъдат направени в Нова Зеландия (предполага се че ще има и снимки в Англия), като те ще продължат общо 18 месеца и в добавка на това времето за създаване на така наречената пост продукция - допълнителни и довършителни работи по филма, които често отнемат повече време от същинското заснемане.

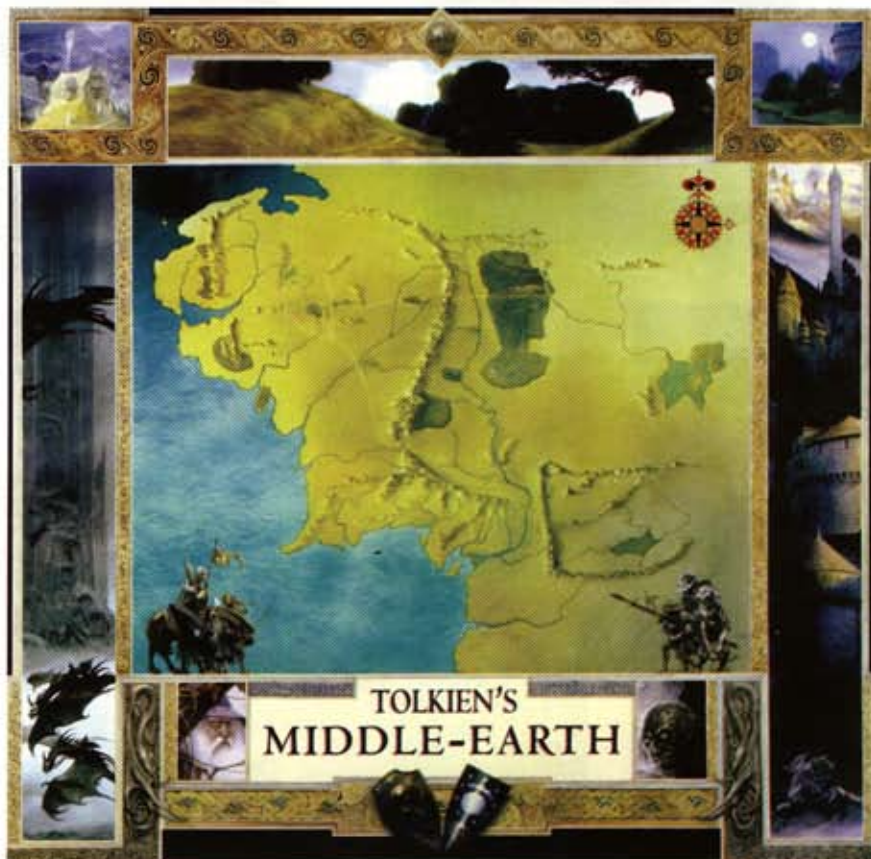
В заснемането ще участва и международен каскадьорски екип.

За заснемането на бойните сцени ще бъдат привлечени 15 000 души от новозеландската армия, както и огромно количество специално оборудване. С помощта на компютърната обработка ще бъдат постигнати битки включващи в себе си внушителната цифра от 250 000 сражаващи се (е това си заслужава да се види).

Да хвърлим поглед и към актьорския състав.

Билбо Бегинс - Йан Холм, макар и не много известен в България, е един от любимите английски актьори на запад. Там е по-известен с многобройните си

ДЪЛГОЧАКВАНИЯТ ФИЛМ

театрални роли. Носител на много награди за кино и театър. В този случай, той ще играе чичото на Фродо и първоначалният носител на пръстена.

Фродо Бегинс - Илайджа Уудс е по-известен с участията си в телевизионни филми и сериали. С специфичното си детско излъчване има за цел да се превъплати в главният герой и носител на единствения пръстен - Фродо.

Гандалф - Иан Маккелън За съжаление режисьора Питър Джайксън е решил в първоначалния сценарий магьосника да изглежда слаб и съсухрен старец. Логично се явява въпросът, как е възможно такъв старец да води битка със силите на злото. Множество награди, номинация за Оскар за ролята си в миналогодишния филм "Богове и чудовища", а най-известната му роля е в Амадеус.

Гимли - Джон-Райс Дейвис е единственото джудже в задругата и за разлика от Гандалф, е запазил облика си от книгата. Той ще бъде комичният елемент във филма.

Фарамир - Итън Хоук е брат на Боромир. Много по-открит и светъл по душа от него. Заличава грешките на брат си, като помага с всички сили на Задругата на пръстена. Итън Хоук ни е познат от извите си в "Татака".

Денетор - Кийфър Съдърланд е строгият наместник на Минас Тирит и баша на Боромир и Фарамир, образ който ще срещнем едва в третата серия на филма.

Галадриел - Кейт Бланше, велика елфическа кралица, жената с най-голяма мощ на Средната земя. Притежателка на един от трите елфически пръстена. Един "звезден" образ, в който носителката на "Оскар" и "Златен глобус" за ролята си на кралица Елизабет в едноименния филм, ще се чувства в свои води.

Арвен - Лив Тейлър за разлика от книгата няма да носи железни ризници но все пак ще носи някакви кожени доспехи. Тя е пример за жената-войн. Лив тейлър ни е позната от "Армагедон", "Откраднатата красота" и клипа на баша си Стив Тейлър от Аеросмит - "Crazy".

Основната задача за пълнокръвната реализация на филма ще легне върху плешите на двамата художник-дизайнери, с които ще ви запознаем следващите редове, а с изкуството им можете да се запознаете от великолепните илюстрации придружаващи настоящата статия.

Джон Хоу прочита "Властелина на пръстените" на 12 годишна възраст, като няколко години преди това е прочел и "Хобитът". В този момент и той както и милиони други читатели по света попада под влиянието им. С годините в него се изявява умението да рисува и съвсем нормално, той започва да изразява фантазиите си, черпейки от безпределните ресурси, които му осигурява светът на Толкин.

Алн Лий казва, че за него било голямо предизвикателство да участва в създаването на филма като художествен дизайнер, защото несъмнено най-трудната част от филма ще бъде правдивото създаване на визуалните ефекти, за което отговорността лежи върху него и Джон Хоу. Алн Лий казва, че за него най-важния момент в книгата е момента в който Ам-гъл отрязва пръста на Фродо, застанал над огнената безана в недрата на вулкана. "Почувствах огромна привилегия когато ми беше позволено да илюстрирам "Властелина на пръстените", книга която оказва огромно влияние върху мен, и която вероятно повлия на моята кариера през следващите 25 години."

ИЗ СБОРНИК РАЗКАЗИ

“ВАРИАЦИИТЕ НА ЕДНОРОГА”

РОДЖЪР ЗАЛАЗНИ

ОГЪН И/ИЛИ ЛЕД
EXCEUNT OMNES

МНОГО ХУБАВА ГОДИНА

Какво може да се каже за един кратък разказ?

Най-общо той виза напълно оформен в съзнанието ти и сам се пише. Но този път въпросният бе увешаван настоятелно и той положи началото на една интересна верига.

Робърт Шекли събираше оригинална колекция от „хумористични и оптимистични истории за края на света“ за „Еис Букс“ - „След Грешката“, - така ми казаха, и бих ли написал нещо за нея? Направих следващото откачено парче и точно щях да го изпраша, когато от него изскочи една идея. Незабавно я излях на хартия. Това бе „Exceunt omnes“. Изпратих и двете и се опитах да насоча вниманието си към други теми, но не можах. Усещах, че все още има нещо. Бях направил втората история в различен стил от първата, но

импулсът все още бе осезаем. Изведнъж видях трета история на същата тема, която щеше да бъде направена в трети стил. И така, написах я, за да освободя съзнанието си от нея, захвърлих я в ъгъла на бюрото си - където бързо бе затрупана от други хартии - и я забравих. След седмица и нещо получих писмо, в което той казваше, че е харесал и двата разказа, които съм изпратил, но един триплет би бил много по-естетически издържан. Бих ли могъл да напиша още един кратък разказ на същата тема? Напълнах в плик „Много хубава година“ и я изпратих с обратната поща. Тя бе закупена и трите се появиха заедно в онази колекция. Усетих слаб подтик да напиша четвърти, след като бях приключил третия, но го потиснах успешно. Лудостта не лежи надалеч по този път...

ОГЪН И/ИЛИ ЛЕД

- Мамо! Мамо!

- Да?

- Да?

- Разкажи ми пак какво си правила по време на войната.

- Нишо особено. Отивай да си играеш със сестрите ти.

- Цял следобед само това правя. Те са много груби. Искам да ми разкажеш за лошата зима, за чудовищата и за всичко.

- Зимата си беше наистина лоша.

- Колко е била студена, мамо?

- Толкова беше студена, че месинговите маймунки еха със сопранови гласове на всеки ъгъл. Беше толкова студено, че продължи три години и слънцето и луна-та изгряваха бледи и сестри убиваха сестри, а дъщери затриваха мамчетата си за една запалка „Зипо“ и шепа стърготини.

- След това какво стана?

- Дойде поредната зима, разбира се. Много по-лоша от предишната.

- Колко лоша беше тази?

- Ами, двата гигантски вълка, които преследваха слънцето и луната по небето, накрая ги хванаха и ги изядоха. Стана дяволски тъмно, но кръвата, която продължаваше да вали, даде малко светлина, колкото да се виждат земетресенията и ураганите, когато изобщо можеше да се види нещо през снежните виелици.

- И как стана така, че вече нямаме такива зими?

- Изхабили са се за известно време, предполагам.

- Ами как така сега има слънце на небето, шом е било

изядено?

- О, това е ново слънце. Нямахме го по време на огньовете и кипящите океани и всичко онова.

- Тебе беше ли те страх?

- Достраша ме от онова, което се случи след това, когато от морето изпъляз голямата змия и започна да се бие с онази огромна личност с чука. От всички посоки се стекоха великани и чудовища и започнаха да се бият. А след това се появи един огромен стар едноок човек с копие и почна да мушка с него един огромен вълк, който-то накрая го изяде, с брадата и всичко. След това се появи друг и уби вълка. И изведнъж всичко изглеждаше познато и аз излязох навън и хванах за ръкава един от онези наемници...

- И казах: „Ей, ама това не е ли Goterdammung?“

(**Залезът на боговете“ (нем.) - опера от Вагнер - б.пр.)

- Близкият телевизионен екип се приближи към нас, а въпросната персона се отдръпна към една аморфна маса, пълна с очи, и кимна.

- Разбира се, че е - каза. - Кажете, вие не бяхте ли... - И аморфната маса го изяде.

- Аз пресякох улицата към мястото, където един друг с шлем с рога упражняваше варварството си над повалени врагове.

- Извинете ме - попитах, - но кой сте вие?

- Името ми е Локи** - бе отговорът. - Вие с какво участвате във всичко това?

(**скандинавски бог на подлостта и измамата - б.ред.)

- Съвсем не знаех, че участвам - казах. - Но онзи другият тъкмо започна да казва, че бих могла, и тогава го засмука аморфната маса, която току-шо бе настъпена от гиганта със стрелата в гърлото.

Локи очисти жертвата си с голямо съжаление и погледна любопитно раздраните ми одежди.

- Облечена си като мъж - каза, - но... Аз загърнах ризата си.

- Аз съм... - започнах.

- Разбира се. Ето ти безопасна игла. Каква прекрасна идея ми даде току-шо! Ела насам. Там трябва да има двама оцелели човеци - обясни той, разчиствайки пътека през едно стадо върколаци. - Боговете ще те защитят с цената на живота си, шом те заведе в Леговишето на Ходмимир - това е набелязаното противоатомно укрытие. - Той вдигна от земята една жена в безсъзнание и я преметна през рамото си. - Ше го преживееш всичко това. Ше изгрее нов ден, ше дойде един славен нов свят и ше почувства необходимост от новата първа двойка. И боговете ше умрат, вярвайки, че всичко е наред... - Той изпадна в пристъп на смях. - Те вярват, че всичките смърти ше доведат до един нов ред, на любов, мир и щастие - и нова раса... - По лицето му се застичаха сълзи. - Всички трагедии изискват либерални дози ирония - заключи той, докато ни водеше в психеделична колесница през реки от кръв и полета от кости.

- И ни остави там, насред топлина, дървета, фронтани, пеещи птички - всички онези дреболии, които пра-вят живота приятен и банален: много храна, нежни вет-рове, привлекателна къщичка с вътрешна канализация. След което, все така смеейки се, се върна на фронта.

- Малко по-късно спътницата ми се свести - руса, грациозна и прекрасна - и когато се обърна към мен, очите и проблеснаха.

Е - тросна се тя, - значи ме извлече от онази ужасна мъжествена битка, за да служи на сластта ти в някакъв таен рай на удоволствията! Няма да стане, след всичко, което ми причини!

- Аз посегнах да я успокоя, но тя бе зела каратистка поза.

- Каж ми - казах тогава, - какво имаш предвид? Никой нищо не ти е сторил...

- И наричаш изоставянето на едно бременно момиче нищо? - изкрещя тя. - Когато всички, които могат да направят аборт, са заети с третиране на измръзания? Не! Не ми трябват никакви мъже, никога вече!

- Гор е главата, сестро - отвърнах и разбодох ризата. - Аз открих, че съм прекалено привлекателна за мъжете, да не говорим за онези с по-слабите ангели - а и в тази дълга нош, такава, каквата е, страдам от същото медицинско затруднение и в пристъп на разкаяна, реших да водя живота на обикновен травестит.

- Да е благословена Сафо! - отвърна тя.

-- И и двете се сдобихме с близнаци и заживяхме щастливо. Зимата се стопи и настъпи Изгревът на Боговете. Светът е едно ново място, на любов, мир и щастие, за толкова дълго, колкото продължи този път. Това е приказката. Отивай сега да си играеш със сестрите си, и по-нежно.

- Но те не шат да си играят нежно. Непрекъснато ме юркат да върша неща, които ти си ми казвала да не правя.

- Ти, да попитам, изобщо, как се научи да ги правиш? - попита другата мама.

- Една блестяща личност със златен жезъл ми показа. Тя каза също, че пътищата на боговете са неведоми и не непременно смислени.

- Това може да положи началото на нова философия - каза първата мама.

- Може и така да го наречеш - каза другата.

EXEUNT OMNES

(ВСИЧКИ ИЗЛИЗАТ - б.пр.)

Приглушено сценично осветление. Когато бомбите започнаха да падат, жътварите и нимфите танцуваха. Просперо се обърна към Фердинанд.

- Имаш вид ти, сине мой, по трогващ начин, като че ли си потресен. Гор е главата, сър, веселията ни приключиха сега. Тези наши актьори, както аз предрекох, бяха вси духове и разтопили са се във въздуха, във тънкия въздух...

Той направи семпъл жест. Жътварите и нимфите изчезнаха със странен кук и сконфузен звук.

- И подобно нематериалната тъкан на това видение, увенчаните с облаци кули, величествените палати, самотните замъци - продължи той, - самият велик глобус, даа, всички населяващи го, ще се разтворят и както тази илюзорна процесия се стопи и дيريا не остави...

Публиката изчезна. Сцената изчезна. Театърът изчезна. Градът около тях избледня със странен кук и сконфузен звук. Самият велик глобус под краката им започна да става прозрачен. Всички актьори изчезнаха с изключение на духовете на Ариел, Калибан и Просперо.

- Оу, Проти... - каза Ариел.

- Ние сме материалът, от който сънища се правят...

- Просперо! - изрева кански Калибан.

- И нашият живот нищожен е в сън обвит. Калибан се хвърли отгоре му, а Ариел го сграбчи за ръкава.

Пак го правиш, шефе!

Сър, аз съм оскърбен...

- Престани! Топенето започна! Ти освободи погрешно заклинание!

- Съобразявайте се с немошта ми - старият ми мозък е затруднен...

Калибан седна върху него. Ариел размаха тънките си пръсти пред очите му. Сега те се носеха в безкрайната и пълна със звезди празнота. Най-близкото тяло с някак-ви размери бе Луната. Спътници - комуникационни, астрономически, метеорологични и шпионски - се раз-летяха във всички посоки.

- Стегни се малко, по дяволите! - изсъска Ариел. - Отново останахме само ние!

- И нека моята отпадналост не ви безпокои...

- Няма смисъл - изръмжа Калибан. - Този път е потънал надълбоко. Какво ще кажеш да се предадем и да се стопим?

- Не! - изкрещя Ариел. - Тъкмо беше започнало да ми харесва.

Твоята отпадналост ни безпокои, Проти! Зарежи този Станиславски и върни нещата по местата им!

- Ако това ще ви обрадва, останете в моята килия и там отдихвайте...

- Репликите му са към края си - каза Ариел. - Тогава ще го хванем.

- Ще да направя аз разходка или две, за да успокоя съзнанието си кянтяшо.

- Къде смяташ да ходиш, шефе? - попита Калибан

- Та ти махна всичко.

- Ей? Какво е това?

- Пак го направи. В този си вид сцената е ужасява. ша, но като че ли клони към някакъв край.

- Бих казал, че не бях стигал толкова далеч, поне не досега.

- Какво направихте, та бис да има?

- Къде ми е Книгата? Калибан размаха перката си.

- И тя изчезна.

Просперо разтри слепоочията си.

- Тогава ще трябва да работя по памет. Помагайте. Къде стана това?

- На пустинен остров.

- Да.

Той замахна величествено и се появиха смътните очертания на палми. Доловиха слаб солени мирис и чуха плисъ

ка на приборя. Очертанията ставаха все по-материални, а под краката им се разсла блестящ пясък. Дочуха кръсъка на чайка. Звездите избледняха, небето посиня и по него се понесоха облаци.

- Така е по-добре.
- Ама това е истински пустинен остров!
- Недей да спориш с него. Знаем го как работи.
- Докъде бяхме стигнали?
- Представлението, сър.
- А, да. Елате в пещерата ми. Там ни чакат Фердинанд и Миранда.

Той ги поведе по брега нагоре към едно скалисто място. Влязоха в голяма пещера, където имаше огромна сцена, осветена от факли. Просперо кимна на Фердинанд и Миранда и посочи сцената.

- Шефе, нещо не е наред.
- Без приказки! Гледай и мълчи!
Ариел за момент загуби дар слово и се вгледа в сцената.

Величественият земен глобус, осеян със слънчеви петна и прошарен от облаци, сив и син, бавно се въртеше над сцената. Ситни искри - ракети - се стрелкаха около него и изчезваха, за да бъдат заменени от моментни облачета дим над главните градове в Северна Америка, Европа и Азия. След което глобусът се втурна към тях и един от облаци

стана по-голям от другите и измести всичко останало. Нагоре през прах, огън и дим се понесе видението на размазан град, разтопен, изгорен, населението му мъртво, умиращо, разлиташо се.

- Шефе! Това не е върнатата част! - изкрещя Калибан.
- Господи! - каза Фердинанд.
- Имаш вид ти, сине мой, по трогваш начин, като че ли си потресен - заяви Просперо.
- Хайде, пак се почна - каза Ариел, докато светът се въртеше и започна да гори.
- Величествените палати, самотните замъци - продължи той, - самият велик глобус...

Още ракети закръстосваха неистово, докато ледените шапки на полюсите се топяха и океаните започваха да кипят.

- ...ще се разтворят...
- Врящите морета заливаха Земята.
- ...и дияра не остави...
- Още сме вешествени - пое си дъх Ариел.
- Но това продължава - отбеляза Калибан. Глобусът стана по-малко осезаем, огньовете избледняха, водите загубиха цветовете си. Цялата гледка избледня и се стопи.
- ...е в сън обвит - се прозя Просперо. ...Беше изчезнал.

- Шефе, какво стана с...

- Шшт! - смъмри го Ариел. - Не го буди. Приси, къде е театърът?

- ...за да успокоя съзнанието си кънтяшо.
- Желаяем ти покой - изрекоха в един глас Фердинанд и Миранда и напуснаха сцената.
- Къде се намираме, сър?
- Шо, нали ми казахте, че било пустинен остров?
- Такъв е.
- Какво още тогава? Идете да намерите храна и пие-Не. Всичко останало е сън.

- Ама, сър! Книгата ви...

- Хич не ми книгай! Искам да ям и да спя. Ше оставя и онези гълъбчета да си гукат и след това обратно към Неапол. От магии всякакви ше се въздържа.
- Калибан и Ариел се отдалечиха.
- Най-добре да спазим волята му и въз.
- Тъй да бъде, духчо. Манджата е ето там [Exeunt omnes.]

МНОГО ХУБАВА ГОДИНА...

- Здравсти - каза той.
Тя го погледна. Косата му бе с цвят на пясък. Беше около тридесетте, изглеждаше малко раздърпан, но прическата и дрехите му бяха безупречни. Усмиваше се.

- Извинете - каза тя. - Познаваме ли се? Той поклати глава.

- Оше не - каза. - Името ми е Брадли. Брад Дент.
- Ами... Какво има, господин Дент?
- Струва ми се, че ше се влюбя във вас - каза той. - Естествено ше е необходимо известно съдействие. Мога ли да ви попитам кога свършвате работа?
- Вие сериозно ли?
- Да.

Тя сведе поглед към шанаа, забеляза, че пръстите ѝ барабанят по стъклото, спря ги и отново вдигна поглед. Той все така сѐ усмиваше.

- Затваряме след двадесет минути - каза тя рязко. - Мога да бъда отпред след половин час.

- Ше бъдете ли?
- Тогава тя се усмихна. И кимна.
- Казвам се Марша.
- Радвам се - каза той.

По време на вечерята, в ресторанта, който иначе никога не би открила сама, тя го изучаваше на светлината на свещите. Ръцете му бяха гладки. Акцентът му бе средноамерикански.

- Сторихте ми се познат, когато дойдохте - каза той. Виждала съм ви някъде. Фактически, като се замисля, ми се струва, че днес няколко пъти минахте през гишето ми.

- Може и да е така. - каза той и доля вино в чашата ѝ.

- С какво се занимавате, Брад?

- С нищо - каза той. Тя се засмя.

- Много интересно занимание. Той се усмихна.

- Това, което исках да кажа, бе, че съм се посветил на наслаждаването на тази година, а не на работа.

- И защо така?

- Мога да си го позволя, а и годината е много хубава.

- Какво ѝ е толкова необикновеното? Той се облегна на стола си, преплете пръсти и я погледна през тях.

- Никъде не се водят войни - каза накрая. - Няма и граждански вълнения. Икономиката е стабилна. - Той вдигна чашата си и отпи. - Намират се някои превъзходни реколти вино. Играят се всичките ми любими представления и филми. Науката върши удивителни неща - в медицината, в космоса. Издадоха се куп хубави книги. Има толкова места, където можеш да отидеш, толкова много неща, които можеш да направиш тази година. Един живот може да не ти стигне. - Той се пресегна и докосна ръката ѝ. - А и аз съм влюбен - довърши.

Тя се изчерви,

- Но вие почти не ме познавате.

- За което също трябва да се погрижа - да ви опозная.

- Вие наистина сте доста особен - каза тя.

- Но вие ще ме видите отново.

- Шом ще е такава годината - каза тя и стисна ръката му.

Тя го вижда редовно в продължение на цял месец преди накрая да напусне работата си и да тръгне с него. Вечеряха прекрасно, пътуваха често...

Една вечер в Мауи, към края на годината, тя осъзна, че е влюбена в него.

- Брад - каза и го прегърна силно, - през пролетта това приличаше повече на игра, отколкото на нещо друго...

- А сега?

- Сега е различно.

- Радвам се.

В новогодишната нощ отидоха на вечеря в един ресторант, който той знаеше. Тя приближи лицето си към негово над пиленето с пържен ориз.

- Онзи мъж - каза - на ъгловата маса вдясно...

- Да?

- Много прилича на теб, Брад го погледна и кимна.

- Да.

- Виж сега, аз все още не те познавам добре.

- Но се познаваме повече отпреди.

- Да. Истина е. Но - Брад, онзи мъж, който излиза от ресторанта...

Той извърна глава.

- И той прилича на теб.

- Прилича.

- Странно... Исках да кажа, че дори не знам от какво си изкарваш парите.

- Семейството ми - каза той. - Винаги сме имали доста пари. Тя кимна.

- Ясно... Още двама! Тези, които току-що влязоха!

- Да. Те също приличат на мен. Тя поклати глава.

- Значи никога не ти се е налагало да работиш?

- Точно обратното. Аз съм учен. Представи си, че съм

взел Нобелова награда.

Тя сипа в чиниите някакво свинско със сладко-кисел сос. След това застина с широко отворени очи и извърната глава.

- Брад, това е нещо повече от съвпадение. Ето още един ти!

- Да - каза той. - Винаги вечерям тук на Нова година.

Тя остави вилицата си. Тя пребледня.

- Ти си биолог - каза. - Нали? И си се клонирал? Сигурно дори не си оригинален... Той се засмя тихо.

- Не, физик съм - каза. - И не съм клонинг. Година-та беше много хубава, нали?

Тя се усмихна нежно. Тя кимна.

- Разбира се - каза. - Значи казваш, че винаги вечеряш тук на Нова година?

- Да. На същата Нова година. Тази.

- Пътешествие във времето?

- Да.

- Защо?

- Годината беше толкова хубава, че реших да я изживявам отново и отново и отново - до края на живота си.

В ресторанта влязоха две двойки. Тя обърна глава.

- Това сме ние! - каза тя. - А вторите двама изглеждат доста по-възрастни - но и те са ние!

- Да, тук те видях за първи път. След това трябваше да те намеря. Изглеждахме толкова щастливи.

- Защо преди не сме срещали никой от тях?

- Водя си дневник. Ходим на различни места по едно и също време. Освен на Нова година... Тя прехапа долната си устна.

- Защо... Защо да се повтаря? - попита накрая.

- Това беше една много хубава година - каза той.

- Но какво, идва след нея? Той вдигна рамене.

- Не ме питай.

И се обърна и се усмихна на по-възрастната двойка, която им кимна.

- Мисля, че след това идват те. Дали да не ги почерпим с едно питие? Не е ли прекрасна?

**Разказът се публикува
с любезното съдействие
на ИК "БАРД"**

ИСТОРИИТЕ НА РАЗКАЗВАЧА

ДЖОН КОХЕН
ЙЪН УРКОВИЧ

СТРАННИЦИ В НОШТА
ЧАСТ II

вилата сам.

Когато вечерта окончателно настъпи, без да бърза по стълбището от горния етаж слезе Разказвача. В залата настъпи тишина. Той не показа с нищо, че е забелязал вниманието, с което всички го удостоиха. Взе каната с греяно вино и паницата с апетитна гозба, които ханджията му бе приготвил и се отправи към масата до камината. Насядалиите бързо му направиха място, а тези от по-крайните маси, без да се подканят един друг, се примъкнаха по-близо. Като от самосебеси се образува полукръг. Разказвачът мълчаливо ги огледа и се залови с вечерята си. Разговорите се възобновиха, но бяха значително по-тихи от преди, готови всеки момент да спрат.

Мъжът до камината остави празната паница настрана, избърса устни в кърпата си и като се облегна назад в стола направи жест на крчмаря да му донесе още вино. Залата отново замлъкна.

- Ше довършиш ли историята от снощи? - престаши се да наруши мълчанието някой.

- Да, да! - подеха и други гласове - Разкажи ни още за началото на Големия конфликт.

- Какъв е този Голям конфликт? - чудеше се в недоумение слаб мъж, който явно бе пропуснал разказа от вчера.

- Ами Големия конфликт, бе! - неуверено му отговори друг.

- Оня, най-големия ...

Впръсът се четеше по лицата на всички. Те се споглеждаха един друг сякаш се укоряваха, че са крили досега незнанието си. Накрая някой се престаши и отправи питаш поглед направо към разказвача.

- Кажи ни първо за Големия конфликт. Какво е той и защо ние не сме чували за него?

Разказвачът ги наблюдаваше привидно развеселен, но

по-внимателният наблюдател би забелязал в очите му и малко тъга.

- Не всяка приказка се основава на събития в миналото. Аз мога да ви разказвам и за бъдещето... близкото бъдеще. Както и за близкото минало. Но най-често обичам историите за настоящето.

Всички замлъчаха. Повечето от слушателите му не разбраха казаното, но никой не посмя да си признае това пред другите.

- А сега, ако сте готови, мога да довърша разказа от вчера.

Всички потвърдиха с кимване или друг мълчалив жест и се приготвиха да слушат.

- На сутринта - започна Разказвачът - всички в Толямата Бъчва бяха събудени от истеричните крясъци на Бир Вижан.

- Обран съм! Обир! Намерете крадеца веднага! Ше ми платите за това!

Хеп Кайо се затича по коридора към стаята на Бира, за да разбере какво става. Дъските проскърваха болезнено под тежките му стъпки.

- Какво е станало, Бир Вижан? - поинтересува се той.

Бирът, все още по ношна риза, се обърна и го изгледа кръвнишки:

- Какво ли? - думите с мъка намираха път между стиснатите му устни и може би само благодарение на обилното овлажняване от хвърчащите слюнки успяваха да изскочат навън - Някой ме е обрал през ношта. И това е някой, който има ключ за тази стая!

Очите му се впиха в недоумяващия ханджия, но след като видя, че не постига желанния резултат, той продължи подчертавайки всяка дума:

- Казвам, Хеп Кайо, че някой се е промъкнал тази нош в заключената ми стая, откъмнал е парите ми... искам да кажа парите на Негово Величество... тези от даншите де... и след това се е изпарил с тях, като отново е заключил след себе си.

В този момент в стаята влезе Тор Годгиф с извадена сабя в ръка:

- Какво има Бир Вижан? Да не сте снувал кошмар?

Лицето на мъжа в стаята почервеня от яд:

- Обран съм, дяволите ви взели! Обран! Аз и Краля на Дайринда! И това го е сторил някой вътрешен човек! Помнете ми думата! Ше намеря кой е злосторника и ше се погрижа да висне на вџето. - при тези думи очите на Вижан се стрелнаха към съдържателя на хана и го изгледаха обвинително.

Лицето на едрият мъж се изопна когато прозрението започна да завладява ума му. Червенина изби по бузите му, а очите му потъмняха. Всеки един от прислугата в хана беше виждал това изражение и си беше изградил навика, когато това се случеше веднага да си намира някаква работа, която да го отвежда възможно най-далеч от ханджията.

- Намекват, - застрашително прогърмя гласът му - че може аз да съм ви откраднал парите, така ли?

- Вие сам го казахте, Хеп Кайо - мазно се изля гласът на Бира - Не бих си позволил да Ви обвинявам директно в собствения Ви дом, но след като го споменахте... мисля, че... да! А дори да не сте, смятам да държа отговорен за случилото се Вас. Зашото това е Вашият дом.

Дребният мъж се беше изправил пред огромния съдържател и с назидателен поглед отправяше обвинението си, заслепен от ярост и възмущение, и само уверената ръка на Тор Годгиф възпря Кайо от саморазправа с жалкия кралски чиновник.

- Господа! - намеси се авторитетно офицерът - Нека не си отправяме прибирзани обвинения, а първо да проведем разследване и чак след това да решаваме кои са виновниците.

Очите му се срещнаха с тези на дребния Бир. Годгиф стоеше по-високо в йерархията от Вижан, тъй като военните имаха по-голяма власт в кралството. Човекът в ношницата отстъпи крачка назад.

Разбудени от врявата и други обитатели на хана бяха наизлезли в коридора. Кайо се окопоти от първоначалния си гняв и възвърна започна да разсъждава нормално. Трябваше да намери крадеца преди другите, за да не се наложи претърсване на помещението - можеше да се стигне до неприятни разкрития. И сякаш да последват съответните неудобни въпроси и други усложнения.

- Наку! - провикна се той към бармана, който тъкмо се изкачваше по стълбите, навличайки в движение ризата си - прати някой от ратаите да събуди всички слуги и ги събери на двора след десет минути.

Барманът побърза да изпълни заповедта. На площадката се появи Бир Бехо, който все още се прозяваше сънено, последван и от Тор Крахто.

- Господа! - обърна се към всички Тор Годгиф - Предлагам да слезем долу и да изясним случая. Вярвам, че това е дело на някой от слугите, и че той ще се разкае и ще върне парите.

Бир Вижан си замърмори нещо под нос и се прибра в стаята, за да се облече.

След малко всички се събраха в голямата зала. Кайо крачеше нервно напред-назад. От двора се чуваше притесненото мърморене на слугите и ратаите. В крчмата плахо влезе Наку, мачкайки шапката си в ръце.

- Събра ли всички? - посрещна го Хеп Кайо.

- Ами такава... - започна притеснено барманът.

- Ти да не си глътна езика, бе! Казвай какво има! Да не сте намерили парите, а?

- Не, Хеп Кайо! Просто... ъ... Нумид и Храт ги няма. Нещата им също ги няма.

- Нумид? - не можа да повярва на ушите си Хеп Кайо - Сигурен ли си, че и Нумид го няма? За Храт веднага мога да повярвам и това ще обясни нещата, но Нумид?

Разочарование и обида се изписа по широкото му лице. Изпитваше някаква странна привързаност към мургавия младеж, появила се през годините, през които той бе живял под покрива му. Хеп Кайо не беше показвал с нищо че гледа на Нумид по-различно отколкото на останалите и може би това беше най-голямата му грешка, иначе готвачът никога не би го напуснал.

След моментното разочарование едрият мъж бързо се опомни и с широки крачки се отправи към бараката, която бяха ползвали за спане двамата бегълци. Намери стаята им празна. На закачалките липсваха техните връхни дрехи. Кайо се върна в крчмата.

- Всеки да провери дали не му липсва нещо - обърна се

той към останалите.

Глас зад него се обади:

- На мен ми липсва.

Всички погледи се обърнаха към вратата на странноприемницата и видяха стареца от вечерта да излиза на двора. В една ръка държеше пътната си торба, а с другата поднасяше чаша вино към устните си.

- Ти пък кой си? - погледна го ханджията.

Вечерта, записан изцяло със знатните си гости, той не бе забелязал пристигането на странника. Наку се бе погрижил за него сам.

- Аз ли? Ами явно още един пострадал от набега на ношния крадец.

Гласът на стареца беше спокоен и плътен. Не издаваше с нищо, че е жертва на обир.

- Ха! Че какво може да се открадне от теб, старче - подигра го Бир Вижан.

- Нещо много по-ценно и значително по-важно от вашите жалки пари, Бир Вижан.

Очите на странника пронизаха малкия човечец, който примигваше учуден насреща му - не си спомняше да се познават, но все пак другия го назова по име.

- Господине, - обърна се към него Тор Годгиф - имаме ли честта да Ви познаваме?

- Виждам, че тук има и достатъчно възпитани господа, които знаят как да се обръшат към по-възрастните от тях. - окуражителна усмивка се появи на устните на непознатия - Тор Годгиф, аз познавам всеки един от тук присъстващите благородници, а вярвам че и вие сте чували за мен. Аз съм Сокрам Земния!

При тези думи из двора се понесе шепот. Всички бяха чували за Сокрам Земния и неговата битка с Видом Повелителя на Мрака. Преди четвърт век двамата велики магьосници се бяха изправили един срещу друг в безпощадна война. Видом беше отворил портите на Тъмната страна и множество прокълнати твари бяха нахлули в земите на хората. Само великият Сокрам можеше да спаси света от гибел. И той го направи! В последната битка, най-великият човешки магьосник, не само прогони силите на Видом, но дори успя, с помощта на древна магия, да ги заточи в тяхното мрачно измерение, като затвори завинаги пътя им за връщане.

Всички искаха да видят легендарния герой от времето на Конфликта на Мрака, както историята бе нарекла войната със злото.

Пред тях стоеше мъж, отдавна прехвърлил младостта. Ако трябваше да определят възрастта му биха казали, че е на около осемдесет години. Въпреки това Сокрам не изглеждаше смазан от старостта. Стоеше гордо изправен и от осанката му струеше мощта на земята, от кърчето и черпеще магическите си сили.

- Сега, след като се запознахме, да се хващаме на работа - Сокрам издаваше заповедите съвсем естествено и не очакваше никой да му противоречи - Донесете ми вода в дървен съд и ми намерете дъбова тояга, че в бурята си загубих моята - погледът му стрелна слугите.

Двама от тях веднага се затичаха да изпълнят исканията му, а останалите се събраха по-плътно около него.

- Дватама бегълци ли са обрала Бира? - запита Хеп Кайо - И... Вас.

- Най-вероятно е така, но докато не ги хванем не може да бъдем сигурни. Забелязали ли сте нещо странно в ня

кой от двамата? Наличие на скрити сили? Като ясновидство или владеене на магия?

- Опазил ме бор! - Кайо кръстоса пръстите на дясната си ръка - Нумид беше съвсем обикновено момче.

- А другият? Май го нарекохте Храт?

- Ами той беше тук отскоро, но Нумид много се привърза към него, та сега като се замисля може и да е притежавал някой нечисти сили... ъ, да ме прошавате!

- Не ме притеснява мнението на непросветените в изкуството - успокои го старият магьосник - само се опитайте да си спомните всичко необичайно в младежа.

- Ами... очите му бяха различни по цвят... Ама то и на ковача са такива, а той си е съвсем наред. За друго необичайно не се сещам.

- Хъм, различни казваш... - магьосникът се замисли за миг.

В този момент двамата слуги донесоха дървено ведро с вода и дъбов овчарски кривак, които поставиха пред Сокрам. Веднага след това побързаха да се отдалечат, за да не попречат на магията, която неминуемо считаха, че ще последва. Всички стаиха дъх и се вгледаха във ведрото и тоягата. Магьосника също ги огледа критично. Взе кривака и го изпробва на дължина, след което, явно удовлетворен от резултата, отново го остави на земята. Вдигна ведрото и го постави на пейката до вратата на кръчмата. Загреба вода с шепите и я разпласка по очите и лицето си. Повтори това няколко пъти. Извади кърпа от торбата си и се изтри.

- Е така вече е по-добре!

Останалите го гледаха в недоумение.

- Няма ли да направите магия, за да разберете накъде са тръгнали? - осмели се да наруши тишината Тор Крахто. Годгиф го стрелна с укорителен поглед.

- Млади момко, - обърна се към него Сокрам - нима си мислехте, че имам нужда от вода и кривак, за да извърша магия? Усещам интереса ви към магическото изкуство, но ще ви предупредя - не се опитвайте да си обясните неояснимото. Магията трябва да се чувства. Тя е вътре в нас и ако успеете да я изкарате навън ще можете и да я използвате. А аз? Аз нямам нужда от дрънкулки и сложни слова, за да призова силите на земята.

При тези думи Тор Крахто се изчерви, но не отговори нищо.

- Аз вече знам накъде са тръгнали двамата бегълци и смятам веднага да ги последвам - продължи магьосника - Какво ви дължа за нощувката, Хеп Кайо?

Ханджията го погледа на смисан:

- Ама нали ви бяха обрели? С какво ще платите?

- Нима съм казал, че някой е откраднал парите ми?

- А какво тогава? - любопитства Бир Вижан.

- Това не мога да ви кажа. Предметът е много ценен и затова ще го оставя в тайна.

- Е, поне за крадците, вече едва ли е тайна - опита да се пошегува Бир Бехо, който до сега само мълчеше и гледаше събитията отстрана.

Всички му отправиха възмутени погледи и усмивката замря на една трета от пътя си върху дебелия му устни.

- Не! Предметът е магически и може сам да се защити от външно въздействие, но ме притеснява факта, че са успели да го откраднат, което също се предполагаше, че е невъзможно. Освен ако не си изучил изкуството на магията. - Сокрам направи пауза - или ако не си... не, не... тях отдавна ги няма... Е, време е да тръгвам. Колко казахте ви дължа, Хеп Кайо?

- Нищо, уважаеми Сокрам. За скромната ми страноприемница беше голяма чест да приюти един толкова известен човек. Съжаляваме, че точно тук ви сполетя това нещастие. Ще се радваме да ни гостувате в по-добри времена.

След тези думи магьосника се завъртя на пети и без да каже нищо се отправи към дворната порта. Бир Вижан се затича след него:

- Уважаеми Сокрам! А какво ще стане с моите пари?

- Мислех, че става дума за парите на Негово Величество? - сарказъмът в гласа на стареца бе очевиден, но Вижан не беше от хората, които лесно могат да бъдат притеснени, иначе нямаше да е на този пост.

- Точно така! Съвсем прав сте, но цялото това вълнение ме изнервя. Ще ни кажете ли накъде са тръгнали мерзавците, за да ги последваме и ние?

- Няма нужда, аз ще ги настигна и ще изпратя парите на Негово Величество.

- Това е чудесно - успя да смутолеви Бира и се оттегли с лек поклон.

Сокрам направи още няколко крачки след което рязко спря и сякаш се заслуша в някакъв шум, недоловим за ушите на околните. Остана така няколко минути, време през което никой не посмя да го доближи, след това от устата му се изтръгна стон. Стон, който премина във вик, а след това прерасна в рев с такава сила, та трудно беше да се повярва, че звука идва от гърлото на човек. Около тялото на магьосника се образува вихрушка и нападлите есенни листа се издигнаха във въздуха. Вихър ги поде и набирайки скорост започна да разширява своя радиус. Дърветата в двора се огънаха под мощния напор. Капаците на прозорците тракаха, като при най-свирепа планинска буря. Хората в двора побързаха да се хванат за нещо, уплашени, че стихията ще ги отнесе.

Скоро след това викът на магьосника замря, а с него затихна и урагана. Всички си отдръгнаха и се спогледаха в недоумение. Сокрам рязко се завъртя на пети и се отправи с енергични крачки към тях. Лицето му беше изгубило всякаква благодат и сега представляваше маска на ярост и решителност. С властен жест отпрати слугите и когато на двора останаха само Торорвет, двата Бира и Хеп Кайо заговори с глас, който можеше да строши и скала:

- Злото е сторено! Сега мога да ви кажа, какво бе откраднато от мен. Няма никакъв смисъл да пазя тайната му, тъй като ще се нуждаем от помощта ви. Все пак тази информация трябва да си остане само между нас.

Всички кимнаха в съгласие. Магьосникът знаеше, че ще запазят тайната.

- Това бе Ключът към измеренията!

- Но... - започна Тор Крахто - Той нали се пазеше в някакъв манастир на Острова на покоя.

- Така беше! Преди три седмици някой се опитал да го открадне, но монасите го забелязали. Не могли обаче да го заловят, той се хвърлил от скалите в разпенените вълни на океана. Не намерили тялото му. След този инцидент решихме, че е най-добре да сменим мястото за съхранение на ключа като запазим в тайна това преместване, а вместо него оставим фалшификат без магически способности. Аз трябваше да пренеса ключа до новата му крепост, но... както стана ясно, той беше откраднат тази нощ. Кражбата не е случайна. Някой ме е проследил и неизвестно как е накарал момчетата да откраднат артефакта. С негова помощ преди миг бяха разкисани магическите окови на затвора на Видом и злото отново ще нахлуе в света ни.

- Значи сме обречени - проплака Бир Бехо.

- Никога не сме обречени! Винаги можем да се борим със съдбата. Видом все още е слаб. Ще има нужда от помощ, за да възстанови силите си. Трябва да действат бързо и имаме шанс да го спрем преди да е станал опасен. Тор Годгиф, Тор Крахто, идвам с вас в столицата. Трябва да се срещна незабавно с Негово Величество. Бир Вижан, трябва да прекратите обиколката си и веднага да се върнете в Дибе. Ако побързате може и да успеете да заловите крадците преди да са се отправили надолу по реката. В пустинята шансовете да ги открием са нищожни. Вземете, от Хеп Кайо, описание на двамата и го разпространете сред градската стража. Когато ги заловите, веднага пратете съобщение до Тапе. Искам ги живи. Ще взема и един от вашите коне - за предпочитане най-бързия. Хеп Кайо разчитам на Вас тази история да не се различа. Няма нужда да се разпространяват неверни слухове. Поргичете се за слуги

те да не говорят много-много.

След като разпредели задачите Сокрам се отправи към конюшните да си избере кон.

Скоро след това през портата на 'Голямата Бъчва' излязоха трима ездаци и прелуснаха в галоп по главния път. Магьосникът се оказа отличен ездач и въобще не изоставаше от по-младите си спътници.

Бир Вижан побърза да потегли за Дибe, което донесе облекчение за Бир Бехо, който, необезпокояван от никого реши да се възползва от гостоприемството на Хеп Кайю още ден два.

Дибe, градът на хилядите раси, най-големият пристанищен град на река Туйле, беше средише на хора от всички краища на Хелин. Тука се пресичаха пътищата на безброй кървани. Бегълци и престъпници от четирите края на света диреха тук убежище сред анонимността на огромната тъпа. Търговците на роби излагаха стоката си, необезпокоявани от наскоро навлезлите в кралството закони осъждащи дейността им. На тържището се предлагаха всякакви нещастници попаднали на пътя на роботърговските банди. Срещаха се дори и малко познати раси от неизследваните райони, тъмнокожи здравенящи от юга, стройни мъже и жени със зеленикава кожа, пленници от далечни острови

на Великия океан, уродливи джуджета и космати варвари от северните планински райони. Около площадките за роби пазара се простираше в дълги редове от сергии с разнообразни стоки. Продавачите се държаха с цяло гърло, за да надвикат общия шум и да привлекат внимание към себе си. Тълпата наподобяваше огромен мравуняк спуснал се по главната улица и отправен незначайно къде. Търговската част плавно се преливаше в огромното и също толкова пренаселено речно пристанище. Множество кораби бяха хвърлили котва по доковете. Огромни сандъци, с всевъзможни стоки, се мъкнеха по нестабилните дървени мостчета. От тук те щяха да се отправят към останалите речни градове или Великия океан, откъдето щяха да достигнат и до всяка точка от изследваните земи, а някой дори щяха да предизвикат късмета си в неизследвани райони на Великия океан и щяха да намерят там смърт или вечна слава и богатства.

В тъмните улички, водещи от пристанището към покрайнините на града, се нижеха крчма след крчма. В тях морските успяваха да изхарчат и последния си меден грош в забавления, включващи в себе си предимно доброкачествено вино или ром, както и сладострастни блудници. Съдържателите на тези заведения трупяха големи печалби за сметка на наивността на простите хорица.

В една от тези крчми, в най-мрачния ъгъл, на възможно най-отдалечената маса, далеч от погледите на шумната тъпа седяха двама младежи и тихо разговаряха свели глави над пълните си чаши. Това бяха Храт и Нумид, бегълците от 'Голямата Бъчва'. През последните дни те обикаляха пристанището в търсене на подходящ кораб, с който да отплават далеч от тук.

- Какво ще правим оттук нататък? - попита по-ниският.

- Ще се качим на някой кораб.

- Така казваш от два дена насам. Вече започвам да се притеснявам. Днес видяхме стражниците да разнасят нашите портрета и да разпитват хората по пазара.

Храт го изгледа с лека насмешка в очите:

- Те приличаха на нас, толкова, колкото тази маса прилича на гардероб. С такива скапани портрети скоро няма да ни открият. Трябва ни хубав кораб, който да ни отведе до интересни земи, а и в същото време капитанът трябва да е склонен да не задава въпроси. Днес, докато ти все още спеше, аз намерих точно такъв, така че довечера в полунощ ще отплаваме оттук.

- В полунощ? - Нумид се намриши насреща му - Не ти ли се струва малко странно да се отплава нощно време?

Другарят му го изгледа развеселен. Не можеше да престане да се учудва на наивността на селския момък. Готвачът от 'Бъчвата' знаеше много добре, че те са извън закона и че за тях е много важно да не привличат вниманието на околните докато не напуснат Дибe и в същото време можеше да задава съвсем наивния въпрос, защо трябва да се отправят на път нощем, а не денем. Но в края на краищата това бе едно от качествата, които правеха Нумид симпатичен за околните.

- Не се притеснявай, стари приятелю - потупа го Храт по рамото - капитанът на това корито е изпечен морски вълк и плаването нощем не го притеснява. Всъщност той си е контрабандист, но това не го прави пират, така че според моите морални норми той е един обикновен, честен човек, принуден да заобикаля някой и друг закон, за да храни семейството си.

- Радвам се че си проучил човека на когото ще поверим живота си. Имам пълна вяра в преценките ти, а и шом е само контрабандист... Какво всъщност превозва, нашият кораб?

- Ъ... да си ти призная не съм разпитвал чак толкова много, защото не очаквах въпроси и от страна на Самун Ага, капитана на баржата.

- Аха! А до къде ще ни откара тази баржа?

- Ще го уточним в движение. Не се притеснявай отсегата за тези неща. Дай да хапнем и да пийнем добре, че път ни чака тази нощ. После ще поиграя малко на карти с оне

зи моряци там, за да осигуря пари за из път.

Простодушният Нумид го изгледа учуден, за кой ли път откакто бяха напуснали "Голямата бчва". Не можеше да разбере приятеля си. Разполагаха с купища пари от откраданото ковчеже на Бира, а той продължаваше да настоява да печели нови и нови на игра на карти. На въпроса му защо го прави Храт му отговори, че така се чувства щастлив от живота, а и освен това няма да прави подозрително впечатление, че двама младежи имат пари да си позволят някой дребни удобства и забавления. По същата причина бяха отседнали и в тази малка и неприветлива пристанищна страноприемница. Не искаха да разкриват пред никого с колко всъщност пари разполагаха, за да не си навлекат излишни неприятности.

Вечерта им мина както обикновено. Храт играеше комар, а Нумид седеше наблизо и само гледаше. Все още не смееше да се включва в игрите, макар да можеха да си го позволят.

Когато наближи полунощ двамата се качиха в стаята си, за да се приготвят за път. Измъкнаха се тихо през прозореца и се озоваха в тясна уличка пропита от аромата на изхвърлени от съседните къщи нечистотии. Забързаха към края ѝ, като се опитваха да се движат колкото е възможно по-тихо и да се придържат към най-тъмните сенки.

По същото време през вратата на крчмата влезе забуден в пелерина мъж. С бърз поглед обходи помещението и с уверена крачка се отправи към крчмаря. Двамата си размениха няколко тихи думи. Непознатият извади три златни монети и ги побутна към човека зад бара. Другият побърза да прибере парите, посочи стълбището, водешо към стаите за гости и прошепна нещо. След това, сякаш забравил за събеседника си, се зае с обичайните си задачи. Мъжът с пелерината се огледа и след като се увери, че никой от присъстващите не проявява интерес към него се плъзна към стълбището.

Спря пред заключената врата на стаята, наета от двамата младежи. Бърз поглед към ключалката го увери, че това не е сериозно препятствие. Осуша се. Лицето му не изразяваше никаква емоция, само сянка на притеснение премина по него за миг. Извади от някъде шпер и секунда преодоля ключалката. Посрещна го хладния ношен бриз, навяваш мъгла през отворения прозореца. Бързо прекоси стаята и се надвеси над пустата улица. За миг се закова на място, сякаш подуши ношния въздух и без колебание се плъзна навън. Приземи се сякаш не слезе от втория етаж, а изплува от съседните сенки и като безпльтен призрак се разтвори в мъглата.

Двамата младежи крачеха без да разговарят помежду си. Всеки допълнителен шум беше нежелан, тъй като се намираха в такава част на града, където можеха да те убият и за пробито петаче, още преди да си успял да обясниш, че ти нямаш даже и толкова. Местните главорези не се интересуваха от произхода, нито от пола и възрастта на жертвата, имала неблагоприятното да се разхожда посред нош около кейовете. За тях беше въпрос на чест да не допуснат да остане небезпокоен човека, дръзнал да наруши териториите им. Дори стражата на града не си правеше труд да се разхожда наоколо след

залез слънце.

Въпреки усилията да останат незабелязани Храт и Нумид явно бяха предизвикали нечие внимание. От няколко минути насам, крадецът беше забелязал застрашителни сенки да ги следват от все по-близо разстояние. Броят на преследвачите им постепенно се увеличаваше и явно бяха решили, че са се събрали достатъчно, за да се справят с двамата странника в ношта. Две сенки изплуваха от мрака пред забързаните тях, като успешно преградиха тясната улица. Храт рязко спря и се огледа. Още двама се приближаваха отзад. Отстрани, сякаш от стената се появиха още двама главорези. В ръцете на всеки от разбойниците проблясваше острие на къс меч или кинжал. Погледа на младежа се спря върху входа на близката крчма, но пресени, че шансовете да достигнат дотам преди някой да е забил нож в гърба им са нищожни.

Двамата с Нумид се спогледаха. Знаеха, че главорезите пред тях не се славят с милосърдие и че със сигурност нямаше да се задоволят само с обирание на парите им. Улиците около пристанището помнеха стотици подобни срещи, а жертвите в тях бяха станали храна на рибите. Опряха гръб в гръб и се приготвиха да се защитят доколкото могат. Мургавият младеж изгледа приближавания го изпечен побойник и направи бърза преценка на шансовете си за успех срещу трима като него. Изгледите не бяха розови, но Нумид беше понаучил това-онова от редките сбивания в "Голямата бчва" и знаеше, че не трябва да се поддава на страха. Храт беше изпънал мършавото си тяло, а лицето му издаваше твърда решителност, в погледа му не се забелязваше и следа от страх, в ръката му, неизвестно как се беше появил остър нож.

Наобиколилите ги мъже се поколебаха. Очакваха, че двете момчета ще изпадат в такъв ужас, че въобще няма да помислят за съпротива, а сега насреща си виждаха двама души готови да продадат живота си твърде скъпо. Това ги забави за миг, но след оглед на ситуацията, преценявайки преимуществото си в брой и въоръжение, по лицата им заиграха уверени усмивчици.

- Проблем ли имаме господо?

Гласът дойде сякаш от нишото. Всички погледи се обърнаха по посока на звука. На две крачки от входа на крчмата стоеше среден на ръст, добре сложен мъж и оглеждаше с интерес сцената пред себе си. Бърз поглед от страна на нападателите им показа, че не биха желали да се закачат с този.

- Върви си по пътя, човече - излая предводителят им.

Нумид бързо усети, че човека насреща е единственият им шанс:

- Искат да ни убият, господине, - обърна се той към не

познатия - повикайте стражата.

Тънка усмивка плъзна по устните на мъжа. Въпреки, че очевидно бе излязъл от кръчмата, той изглеждаше абсолютен трезвен и това ярко контрастираше с цялата обстановка, като внасяше допълнителен смут сред ношните нападатели, навикнали да нападат пияни и безпомощни хора.

- Мисля, че ще уредим нещата и без помощта на стражите, нали господо. - погледът му премина през всеки един от обирджииите.

Храт си отдишна. Няваше никакво желание да попада под погледа на стражите, макар че точно в този момент предпочиташе градския съд пред наобикоилите го главорези. Непознатият продължи:

- Момчетата ще дойдат с мен и всички ще бъдем доволни, и няма да има неприятности. Ще приемем, че алкохола е замаял главите ви и това е една малка шегичка, нали.

Погледът му отново премина по задебелените лица на мъжете наоколо. Те от своя страна също го оглеждаха преценяващо. Насрещаша си имаха боец. Това си личеше по стойката му, но той дори не беше посегнал към тънкия меч, окачен на гърба му. А те бяха шестима. Момчетата не бяха проблем. Защо трябваше да се съобразяват с някакъв си самоуверен непознат? Той беше на тяхна територия.

Ръше стиснаха дръжки на оръжия. Погледи се стрелнаха изпод свъсени вежди и сякаш забравиха за двамата младежи, като един, шестимата главорези се насочиха, към спокойно наблюдаващия ги непознат. Той присви леко очи, поклати глава и изпусна отегчена въздишка. След това всичко се разви за секунди. За Храт и Нумид, това което стана пред очите им бе като сън. С нереално движение, едновременно бързо и плавно, непознатият се насочи към противниците си без дори да си направи труда да извади оръжие и с кратки отмерени удари, използвайки едновременно добре както ръцете така и краката си той ги обезвреди преди някой от тях да е успял да го атакува или дори да извика. Задебелените мъже, някой от които бяха значително по-тежки от непознатия, се търкаляха безпомощно в прахта, като напразно се мичеха да накарат крайниците си да се движат.

Мъжът срещна двамата младежи дори не се беше запъхлял. Изтръска прахта от панталона си и пристъпи към тях.

- Е, момчета, какво правите толкова късно в този опасен квартал?

Двамата го гледаха без да се сетят да затворят увисналите си ченета.

- Уау, - накрая успя да изломоти Нумид - ама това, което направихте беше невероятно. Вие се справихте с шестима яки мъже само за няколко секунди. Някой от тях бяха доста едри.

- С времето разбираш, че ръста не е от значение. Но вие не отговорихте на въпроса ми.

- Ами, просто сме тръгнали към пристанището, господине - намеси се и Храт в разговора - А тези ни нападнаха по пътя. Ако не бяхте вие сигурно щяха да ни убият и ограбят. Благодарим Ви, за навременната помощ. Имаме малко спестени пари и бихме искали да Ви се отблагодарим някак. Това е за вас в знак на нашата признателност.

В ръката му се повиха пет златни монети. Очите на непознатия се присвиха и огледаха младежа внимателно.

- Явно съм ви подценил, момчета. По вида ви не бих казал, че разполагате с толкова пари, но явно си имате причини да се дегизирате така. А и ношното ви отпътуване... Благодаря за парите. И понеже и аз самия имам причини да се крия няма да ви досаждам с повече въпроси. Ако желаете ще ви придружа до пристанището. И аз съм натам, а парите, които ми дадохте не са малко та...

Той ги изгледа въпросително. Нумид не скриваше възхищението си, нито радостта си от предложението да ги придружи, но Храт изглеждаше по-предпазлив. В крайна сметка реши, че ако другия им мислеше зло досега да ги е убил, беше видял какви са възможностите му. Кимна в знак на съгласие. Мургавият му приятел се усмихна широко, при което зъбите му озариха ношната тъма, и протегна ръка към техния спасител и се представи:

- Аз съм Нумид, много ми е приятно да се запознаем. Приятелят ми се казва Храт.

- Аз съм Стамур. Да се махаме от тези тъмни улици, че току виж са се появили нови натрапници.

Зад гърба, му нападателите им, отново възвръщаха двигателните си функции, но никой от тях не бързаше да се изправя на крака. Тримата продължиха по улицата към пристанището. Главорезите бавно започнаха да се изправят, като опипваха ставите си за нещо стъпено. С изненада откриха, че са получили само много неприятни натъртвания, но не бяха пострадали сериозно. Това повдигна духа им и дори започнаха да си подхвърлят дебелашки шегички един на друг. Един от тях влезе в кръчмата и малко след това излезе с две бутилки вино, които започнаха да обикалят от уста на уста.

Неприятната случка бързо беше забравена и градуса на настроение се покачи отново, още повече, че по улицата се зададе самотен пътник, който щеше да компенсирал малкия им неуспех. По облеклото му можеше да се каже, че е някой богаташ. Движеше се с целеустремена крачка без да си прави труд да се оглежда, явно потънал в собствените си мисли. Шестимата бандити се изправиха насреща му като преградиха тясната улечка. В ръката на главатаря им недвусмислено проблесна къс меч.

- За къде сте се разбързал, господине - направи се на остроумен ношният обирджия.

Това бяха и последните думи в мизерния му, изпълнен с мерзки деяния живот. Странника, без да забави крачка, бръкна под пелерината си и запрати малък нож за хвърляне право в гръкляна на изпречилият се насреща му човек. Бърз поглед към останалите нападатели му показа, че те вече не са в настроение за борба и той продължи по своя път без да поглежда назад.

Останали без водач, шайката ношни престъпници стоеше объркана на пустата улица. Кръвта на убития им другар образуваше малка локва около трупа му. Един от тях се наведе и събрал съдържанието на джобовете му, след което петимата бавно се отправиха надолу по улицата. Някой промърмори нещо за липса на късмет, а друг наруга съдбата и всичко беше забравено. Бандата имаше нов водач и от утре всичко щеше да се оправи.

Новият спътник на Храт и Нумид не говореше много. Крачеше мълчаливо като се оглеждаше за евентуална опасност наоколо. Двамата младежи вървяха с бързи крачки до него.

Вече приближаваха пристанището и можеха да различат силуетите на търговските кораби пред тях, когато неочакван шум ги накара да спрат и да се огледат. Звук идваше от покрива на близката сграда и наподобяваше гласкане на

големи крила. В очите на Стамур се появи сянка на притеснение.

- Какво беше това? - попита Храт.

- Ако е това, което предполагам, за вас ще е по-добре бързо да тичате към пристанището и да не спирате докато не се качите на вашия кораб.

Ръката на Стамур се стрелна към дръжката на меч и острието проблесна на оскъдната ношна светлина. Момчетата се канеха да попитат още нещо, но тъмна сянка закри звездите и прекъсна мисълта им. Те уплашено погледнаха нагоре и видяха крилато създание да се спуска към тях. Тъмната твар се приземи на едно коляно, а подобните ѝ на прилеп крила я обгърнаха като пелерина. За миг остана в тази поза, след което две огненочервени очи пронизаха мрака.

- Здравей, Стамур! Имаш нещо, което принадлежи на господаря ми и аз съм тук, за да го прибера. - гласът на създанието беше нисък и пътен - Виждам, че си намерил нови приятели. Тъкмо силите ще бъдат по-изравнени ако решиш да се съпротивляваш. Дай ми талисмана или се пригответи да умреш! Никой не може да предаде господаря и да остане ненаказан, затова ще трябва да дойдеш с мен и да изкупиш престъплението си.

Мечът в ръката на мъжа се повдигна леко.

- Знаеш че не можеш да ме уплашиш, жалко създание. Ако беше по-силен от мен господарят ти нямаше да има нужда от услугите ми, а щеше просто да прати теб.

- Аз съм безсилен, там където ти успя, но тук мошта ми е многократно по-голяма от твоята, човеко, така че бъди разумен и ела с мен доброволно. Господарят те предпочита жив, но ако се налага е съгласен да му занесе и трупа ти, стига да му върна талисмана.

- Е, явно сте си направили сметката без кривмари.

При тези думи Стамур, без всякаква подготовка се стрелна към крилатото същество. Скоростта му беше нечовешка, но създанието успя да избегне атаката и само час от крилото му беше разсечена от меч на боена.

- Бягайте към пристанището! - изкрещя той към двамата младежи - Аз ще се оправя с него.

По лицето му се плъзна уверена усмивка, предназначена да окуражи момчетата да послушат думите му. Те стояха и не знаеха как да реагират. Съзнаваха, че врагът, срещу който се изправя новият им приятел е значително по-силен от тях самите и че едва ли биха могли да направят нещо, за да помогнат на Стамур, но в същото време не можеха да изоставят в беда човека, който ги беше спасил.

Пръв се окопоти Храт и повличайки Нумид след себе си се затича към кея, където една баржа се приготвяше да отплава. Приятелят му се опита да се съпротивява, но след малко се отказа и затича с пълна сила по-далеч от чудовишното създание зад гърба им и по-близо до спасението си. Хвърли последен поглед към мрачната уличка. Дватама противници се обикаляха и изучаваха един друг, като всеки търсеше удобен момент, за да атакува другия. Създанието се беше изправило на задните си крака, а крилата му потрепваха във въздуха. Огромните нокти на предните му лапи просветваха зап-

лашително.

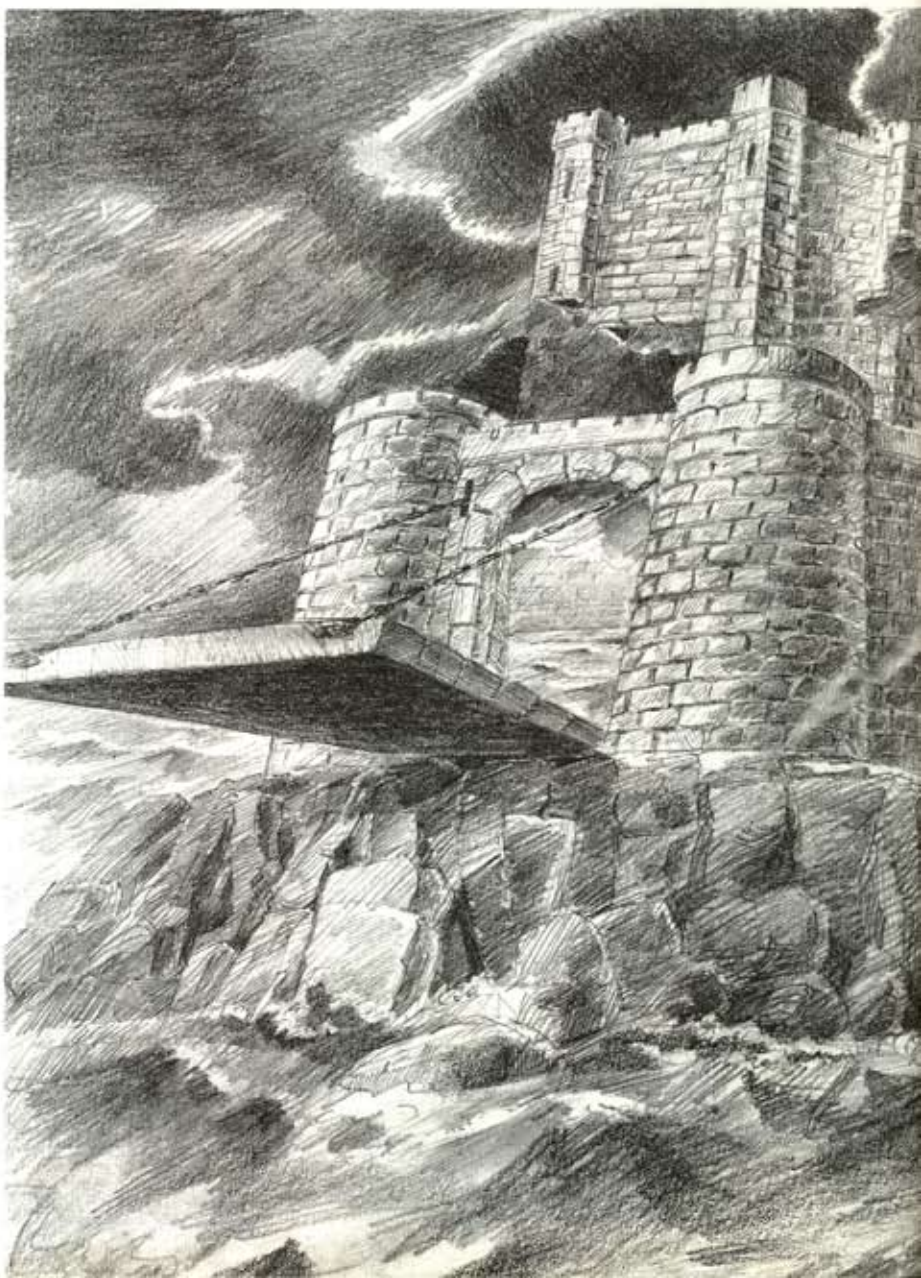
Момчетата се втурнаха на баржата миг преди капитана да даде заповед за отплаване. От кораба бяха забелязали тичащите фигури и веднага разбраха, че е по-добре да се подготвят за влигане на платната. Мостчето се прибра в движение и баржата се понесе по течението на река Туйле.

От уличката долетяха нечовешки звуци, които накараха моряците на греблата да удвоят усилията си. От мрака се разнесе агонизиращ предсмъртен вик, който беше трудно да се определи като животински или човешки. Агонията и злобата надделяха над всичко друго и викът затихна в безлунната нощ.

Пристанището се загуби обвито в мъгла и мрак и двамата младежи не видяха самотната човешка фигура загърната в черна пелерина, която се опитваше да преодолее с поглед разстоянието до отдалечавашата се баржа.

- Май стана доста късно, а? - огледа Разказвача смълчаните си слушатели - Вече съм стар за безсънни нощи. Ще продължим утре вечер, господа, а сега смятам да се оттегля в заслужена почивка.

Старецът стана и, въпреки изпитото вино, с уверена крачка се качи по стълбите към своята стая. Тъпата зад него постепенно се оживи. Хората се отправиха на групи към домовете си.

Скъпи приятели, в предишния брой на ФФ започнахме рубриката "чеда на мрака". За наша радост тя предизвика читателския интерес и затова решихме да я развием и обогатим, като освен с "мрачните" персони ви запознаем и с митологичните вярвания, легенди и герои. В тази нова рубрика ще се опитаме да ви представим света и сътворението му според вярванията на различните древни народи, ще ви разкажем за техните богове, чувов-

ни герои и легендарни създания. И най-важно то ще се опитаме да проследим връзката между античните вярвания и любимия ни фентъзи жанр. На ограниченото пространство с което разполагаме е невъзможно да представим всеобхватно и пълно огромното многообразие от легенди и митове затова ще се спрем само на най-важните от тях.

Като първи в рубриката ще представим елинските богове олимпийци.

МИТОВЕ, ЛЕГЕНДИ И Г Е Р О И

НИКОЛАЙ ШАРАПОВ

БОГОВЕТЕ
НА ОЛИМП

Гръцката митология и нейните по-стари богове са заимствани от древна Месопотамия, (така е като са си нямали "Закон за авторското и сродните му права"). В старовавилонския епос "Енума елиш"(Горе в небесата) може да разпознаем някои от древните божества например Гея/Ки, Уран/Ану и дори сътворението на света е доста сходно.

Това в никаква степен не намалява самобитността и уникалността на древногръцката митология. Още второто и трето поколение божества имат собствен облик и характерни черти. Старогръцките легенди и митове са добре познати на българските читатели и когато в редакцията подготвихме материалите се оказа, че на всички нас е направило впечатление антропоморфността (човекоподобността) на елинския пантеон. Всеки бог, от Всемогъщия Зевс до па-

боговете, благодарение само на личните си достойнства и подвизи. Това уважени и дори преклонение към човешките способности и възделения издига Елада като културен, религиозен, и философски хегемон сред народите на Европа и Мала Азия.

Според елинските предания, в началото съществувал само вечния и безграничен Хаос-безкраен и тъмен от него произлиза всичко останало. От него (без да се упоменава точно как!!!) произлиза Гея - майката земя. Бързо последвали примера ѝ и други митични образи, като мрачния Тартар - ужасна бездна от мрак. Родени от Хаоса са още и Нош(Нукта) и Мрак(Ереб), от тях произлезли Ден(Хемера) и Въздух(Ефир) и близнаците Слън(Хипнос) и Смърт(Танатос) над всички тях се разпростира могъщата животворяща сила Любов(Ерос). Гея, понеже не могла да си намери достоен съпруг, се принуждава да вземе нещата в свои ръце и ражда най-старото гръцко върховно божество Уран (Небе), за когото се и омъжила.

Те са първата брачна двойка, от която произлизат Титаните, Циклопите и Сторьките(хекатонхейри). Всевластния Уран се боял от децата си и когато Циклопите и Сторьките се опитали да се надигнат срещу него той ги захвърлил в недрата на майка им Гея. Дълго страдала тя при воплите на затворените си деца и накрая, водена от майчини чувства, подбудила титаните да се вдигнат срещу Уран. Начело застанал най-младият от тях Кронос(Време). С хитрост той свалил баша си от божествения трон, с крив меч скопил плодовития Уран и от падналите в морето кървави капки се родила прекрасната Афродита. Освен нея в резултат на престъплението се родили и трите богини на отмишението, ужасяващите сестри Еринии с безмилостна настойчивост те преследват престъпниците неполучили възмездие за своите деяния (например престъпления срещу митническия режим или данъчната система). Дванадесетте деца на Уран (шест сина и шест дъщери) Титаните оформили божествени семейства като всеки се заел с определена сфера

лавия Фавн има човешки черти, желания и недостатъци. Това е една от причините боговете на Олимп да са толкова близки и обичани, те не принижават човешките достойнства и стремежи, като не един и двама митологични Герои са заслужили безсмъртие и вечно блаженство сред

ра на божествено управление Океан обхващаш с водите си цялата Земя и жена му Тетия дали живот на океаните, моретата, реките и речните божества. Във въздуха и на небето властвали Хиперион и Тея. Те създали Слънцето (Хелиос), Луната (Селена) и розовопристата Зора (Еос). Третата двойка - Койос и Феба родили Астерия и Лето (богиня на забравата). На Темида се паднало да бъде закрилница на божествения ред както и на закона и правото в света (за съжаление не се появява често по нашите земи), а сестра ѝ Мнемозина се зела с нелеката задача да бъде богиня на паметта.

Над всички обаче били Кронос и Рея. Всевластвали те над мирозданието докато не се родило първото им дете. Подлият Кронос добре помнел своето посегателство срещу баща си Уран и с основание се страхувал, че и него може да сполети същото. Той заповядал на съпругата си Рея да му носи новородените му деца, които той поглъщал. Кронос последователно погълнал Хестия, Деметра, Хера, Хадес, и Посейдон. Отчаяната Рея решила да запази най-малкия си син Зевс. По съвет на препатилния Уран и конспираторката Гея (спомнете си кой подтикваше Кронос да отстрани Уран), тя скрила малкия Зевс на остров Крит в потайна пещера на планината Дикта. На съпруга си дала да погълне овален камък обвит в пелени.

Нимфи бдели над съня на невръстния бог, хранела го божествената коза Амалтея. Когато плачел, курети (полубогове пазители на Зевс) удряли с мечове по медните си шитове за да не чуе Кронос плача. Пораснал и възмъжал Зевс (при боговете тези работи стават бързо), възправил се срещу баща си и чрез хитрост го принудил да върне братята и сестрите му на бял свят.

Зевс планивал да завладе трона на баща си, но Кронос се обърнал за помощ към своите братя и сестри титани. Зевс обединил останалите богове около себе си и повел борбата на боговете срещу титаните. Десет години жестоки битки разкъсвали земята, могщите Циклопи изковали на Зевс светкавици и гръмове, с които той изпепелявал враговете. Планини се сривали, реки пресъхвали, страшни бури и урагани унищожавали всичко по пътя си.

Но въпреки всичко Титаните и техните съюзници гигантите се държали, те натрупали една върху друга планините Иса и Пелион, хвърляли канари и дънери дори тръгнали към Олимп. В този критичен момент Грьмовержецът Зевс освободил от мрачния и бездънен Тартар Сторъките великани.

те великани страховити и огромни те изтръгвали цели планини и скали, които хвърляли по титаните. Ужасен тътен се носел. Дим и черни изпарения обгърнали Земята. Накрая Ти-

таните били принудени да отстъпят, те били победени. Зевс не проявил милост към победения враг, Титаните и техните съюзници, той затворил в Тартара като за пазачи на вратите поставил Сторъките великани.

Разгневена от жестокостта на Зевс, Гея встъпила в брак с мрачния Тартар и от връзката им се родил ужасяващия Тифон, стоглав и огромен той разтърсил земята и небето, но и този път светкавиците на Зевс надделели. Той повалил Тифон изпепелил стоте му глави и го захвърлил в Тартара. След тази битка никой вече не оспорвал господството на Зевс. Безсмъртните богове се преклонили пред могъществото и силата на Грьмовержеца. Те се отдали на заслужен отпач на връх Олимп. Вечно лято царяло на върха Олимп обкичени с цветя и венци от мирта и бръшлян те пият нектар и божествена амброзия и така до като свят светува...

На древногръцката епическа литература и митология дължим първите фантастични и фентъзи произведения, а именно "Илиада" и "Одисея" тези произведения, на "башата на европейската литература" Омир, ни въвеждат в един прекрасен свят изтъкан от история, легенди, приключения и герои. Тези литературни шедеври са еталон за писателите и поетите в целия античен свят като определят и облика на европейската цивилизация и култура. Персонажите и митологичните герои на древните гърци за съжаление не са обект на повишен интерес от страна на съвременните автори, които предпочитат да вървят по отпачания път, прокаран от Р.Р. Толкин, използвайки преимуществено келтските и скандинавски митове. В силно конкурентния бранша на компютърните игри, обаче легендите на древните гърци са благодатен източник на персонажи и герои.

В следващият брой на ФФ ще ви запознаем с Келтската и Скандинавската митологии. Моля, пишете ни за вашите впечатления от новата ни рубрика и каква бихте искали да четете на нашите страници.

ДАНИЕЛ АПОСТОЛОВ

ИВАН МЕНЕСТРЕЛ
ЧАСТ ITE DEUM
LAUDAMUS

Сред безбрежните полета на ледената страна Алое, вилнееше безснежна буря. Студените кристални вихри на Северняка, безмилостно метяха леда и вдигаха малки вихрушки снежен прах, само за да ги запокитят отново на земята.

Освен самотния вой на вятъра и напуканата ледена пустош там нямаше нищо друго.

Освен едно.

Кулата на Бялата Кралица.

Кулата на Бялата Кралица бе издигната в незапомнени времена в самия център на Алое, далеч от хорските пътища, от хорските градове и от хорския взор. Самотна бе тя, тъй бяла и ослепителна, колкото може да бъде единствено кула, построена от Леден Кристал.

А на върха ѝ, увенчан от ледени крепостни зъбери, често стоеше изправена бяла фигура с развени от Северняка черни коси и бяла одежда. Това бе Бялата Кралица, повелителка на студа, самотата и отчаянието. Взорът ѝ достигаше до границите на владенията ѝ и ясни мисли пронизваха високото ѝ бледо чело, докато тя разсъждаваше в търсене на Истината.

Бялата Кралица се опитваше да открие Истината за Живота и неговия Смисъл, и през безчетните години дирене го бе отнела от мнозина, за да го изследва. В дълбоките корени на кулата, замразени лежаха телата на нейните жертви и очакваха деня, който никога нямаше да видят: Денят на Голямото Размразяване. Нямаше да го видят, тъй като, когато този ден настъпеше, те сякаш да изгният за части от секундата под напора на хилядолетията, тегнени над окаляната им пльт.

Черните планини Мраконегра, издигаха зловешите си туловища нейде на запад. Толкова далечни бяха те, че никой простосмъртен не би могъл да ги достигне през краткия си живот, но толкова високи се възправяха на хоризонта, че в най-късните вечерни часове, когато слънцето залязваше зад тях и очертаваше с лъчист ореол непрогледния им силует, те тегнеха над всички краища на света. И нито разстоянията, нито въздухът можеха да смекчат бездънната им чернота, която ги покриваше навсякъде.

Освен на едно място.

Това бе Вулканът на Болката.

Там, хранейки се с лава и дишайки отровните изпарения на Димните Кладенци, живееше високият двеста километра кошмарен звяр Громон, питомник и любимец на повелителя на Черната Кула - изтъканият от зло магьосник Гнусал.

Далеч на изток се простираха безбрежни океани. Лазурно сини бяха те през слънчевите дни и страховити вълни връхлитаха бреговете им, когато се развихрят морските бури. Незнайни архипелази се въздигаха сред тези океани, във водите им плуваха странни твари и хора със странни нрави строяха подводни градове. Единствено легендите разказваха за пременящата на загинали моряци и никой не бе сигурен, какво е истина и какво - приказка. Негостоприемни бяха тези води и дори рибарите, обитаващи селата по брега, не смееха да се отдалечават, в дирене на по-добър улов. "По-добре гладен, отколкото с отхапани крака и разкъсан стомах", казваха си те и добре правеха, защото

иначе до сега племето им да е изчезнало от лицето на земята.

Между четирите посоки на света лежеше Стариият Свят с неговите кралства, красиви градове, старинни църкви и свежи, поддържани ниви. Водеха се войни, вестоносни препускаха по прашните пътища, разбойници дебнеха пътищата в тъмните лесове, прекрасни принцеси тъгуваха в непристъпни кули, пазени от лами, змейове и дракони, доблестни рицари загиваха, а по някога и побеждаваха в неравни битки с грозните чудовища и спасяваха принцесите... Ето какво представляваше Стариият Свят в мига, в който хронистът обръщаше взор към него.

А какво ли има на юг? Никой, дори Бялата Кралица, дори и всеилният Гнусал, не смеят да говорят за това, но дори е възможно самите те да не знаят. На юг никога нито един странник не е поемал, нито един рицар не е търсел слава и богатства.

Освен само един.

Преди двадесет хиляди години, когато Стариият Свят бил все още млад и чедата божи били неучи и безумно смели, или просто наивни, се случило това.

Балкан Великански се казвал храбрият момък, който, пренебрегвайки башините заръки и предупреждението на Колосалния Пророк Гигант Мъдри, яхнал могъщия си жребец Авроний и препуснал на юг само с една раница с малко храна, вода и верния си меч Мендосин, за да докаже на всички, колко е глупаво да се боят от неизвестното, колко е доблестен самият той, а и с надеждата да се върне богат, покрит със слава и в компанията на най-красивата принцеса, пазена от най-страшния змей, чиято отсечена глава да бъде носена от сто и единадесет шерпи.

Единственото, което доказал, обаче, и което до ден днешен се помни, било, колко е мъдър наистина Колосалния Пророк и колко глупави са онези, които не го слушат. Зашто, когато Авроний се завърнал в родината си след двадесет години, той наистина носел на гърба си Балкан Великански, но с тях нямало нито принцеси, нито шерпи, нито несметни богатства. Единственото, което се било променило сериозно била психиката на Балкан, а той бил станал малоумен. Могъщото му тяло периодично се разтрисало от спазми, лиги се стичали от глуповато зейналата му уста и гол бил той, а на гърдите му с горешо желязо било изписано Предупреждението от Юга, което се предава и до днес от уста на уста:

Не всичко, шо блести е бутилка,

не всеки изрод е враг,

не всяка посока добра е

на Юг не ше стъпи нивга отново човешкият крак!

Безсмислието на първите две строфи хилядолетия наред тревожело Тълкувателите на Пророчества, но тъй като никой никога не повторил Експеримента на Балкан, както влязла в историята безумната му постъпка, за да изясни непонятните редове, единствено множество от преложения, кое от кое по-безсмислено, били направени и повече почти никой не си блъскал главата с този проблем. За двадесет хиляди години все пак и най-сензационната тема се изхавява.

Ето това бе земята, където беше израснал Иван Долноселски.

Иван Долноселски (или Иван Менестрел, както по очевидни причини предпочиташе да го наричат), беше младеж на около 18 лета, силен в бой и гъвкав като котка, сладко-

думен като бард и със славеев глас, който веселеше сърцата на селските младежи и девойки по неделните вечеринки. Обичан бе той от старо и младо и всичко, което можеше да се каже за него бе прекрасно.

... Освен само едно.

Бе прокълнат.

Или почти прокълнат.

Историята на неговото раждане се пазеше в строга тайна. Малцина бяха посветени в нея и дори родният му баща, Иван Ковача, не знаеше нищо за събвоният момент, когато...

1. Раждането на Иван Менестрел

Бе късен следобед, бурен, като повечето есенни дни във Вълчи Дол. Небето беше притъмняло още по пладне и свиреп вятър свиреше сред пооголените вече клони на дърветата. Вихрушки от окапали листа се носеха над земята и всеки момент щеше да завали дъжд. На запад зад хребета проблясваха мълни, осветявайки оловносивото небе и огласявайки гаснещия ден с раздираши слуха гръмотевици.

Ни една жива твар не беше останала на открито този следобед. Зашото, макар по принцип есента да бе мрачен сезон из тези места, днешната буря се задаваше особено страховита и яростна.

Малкото безименно село в северния край на Вълчи Дол също бе притихнало, всички кепенци бяха спуснати и дори селската кръчма беше затворена. Църквичката на Вълчи Дол, покровителствана от свети Йоан, се гушеше самотна в брезовата горичка в най-северния край на селото и също млчеше. Дървените кръстове в гробището зад нея зловешо се очертаваха в настъпващия мрак.

Първите едри дъждовни капки се стовариха с глухи удари в листата, засилени от вятъра. Особено близка светкавица блесна в небето и тътенът от гръмотевицата разтърси земята.

Почти едновременно с това една странична вратичка на църквата се отвори, през нея бързо се измъкна увита в тъмен плащ фигура, спря се за секунда след като хлопна вратата зад себе си, приведе се срещу въздушната стихия и рязко се раздвижи, поемайки по посока на селото.

Докато фигурата крачеше, все така превита по неравния път, дъждът набра сила и заплюшя безмилостно по земята, по листата, по дърветата и по самата нея. Когато достигна колибата, към която се беше запътила, фигурата вече бе мокра до кости и леко трепереше. Без да се бави потропа на дървената врата и се прилепи до стената в надежда да се спаси поне за миг от бурята.

Вратата се отвори, отвътре бликна топла жълта светлина и след като пропусна вече почти сливащия се с вечерния мрак силует вътре, се затвори, оставяйки негостопримната природа да вилнее навин.

Помешението се огряваше от огъня, накладен по средата под кръгъл отвор в тавана. Около огнището бяха насядали единадесет стари жени.

При тази гледка свещеникът се закова на прага. Раменете му видимо се напрегнаха и подгизналото наметало започна да изпарява почти веднага. Младата жена, която му беше отворила, понечи да му помогне да се съблече, но той я възпря с рязък жест.

В настъпилата тишина единадесет прастари, бледи лица, с хлъзнали дълбоко в тъмни орбити очи, се извърнаха към новодошлия и погледите им, тежки и недружелюбни, се впиha в лицето му.

Свещеникът отстъпи крачка назад и опря гръб във вратата.

- Катерина - промълви той задавено, а гласът му беше дрезгав от завладялите го емоции.

Младата жена до него го хвана умолително за ръката. Но преди който й да е от тях да успее да проговори отново, от зловещия кръг се разнесе дълбок дивен глас:

- Отец Мирон. - една от старите повдигна мършавата си ръка с изпънат костелив показалец и черната й роба се провисна под мишницата й като ципа на прилеп. - Ти си дължен като селски свещеник да присъстваш на раждането на всяко дете в това село. Но днес ти ще бъдеш само зрител. Орисниците са тук, за да отредят съдба на новороденото човешко същество и Господ няма власт нито да я про-

мени, нито да я отмени. Седни и не пречи, защото по-могъщи сили ще властват тази вечер над този дом и непокорните ще бъдат безмилостно наказани!

Свещеникът се бе притиснал неволно към дървото зад себе си, сякаш се опитваше да премине през него и да се озове отвън, на свобода. Неволни тръпки, които нямаха нищо общо със студа или влагата, пробягваха по напрегнатото му тяло. Погледът му блестеше под черните вежди, но по-скоро от ужас, отколкото от решителност.

Орисниците бяха тук и той не можеше да промени нищо.

В надвисналото млчание старицата, която бе проговорила, свали ръка, а Катерина, младата жена до отец Мирон, се разхлипа. От другия край на помещението се донесе стон и Катерина забърза да помогне на родилката.

Отец Мирон, подчинявайки се на заповедта, прекрочи струпаните насред стаята дрипи и се отпусна върху сламената постеля в ъгъла срещу вратата, все още увит в мокротото си наметало. Едва тогава закачулените старчески глави се извърнаха обратно и сякаш забравиха за присъствието му там.

Родилката, която лежеше преbledняла от болка на другия сламеник, беше майката на Иван, а детето, което се беше сгушило в утробата й през тези последни минути, бе самият Иван. Огънят прашеше, единадесетте Орисници седяха като статуи около него, Катерина, приседнала на сламеника, държеше ръката на сестра си и я успокояваше, а отец Мирон се бе вкопчил в кръста на гърдите си, шептейки молитви, и погледът му безнадеждно оглеждаше единадесетте старици.

Внезапният писък на родилката изпълни колибата, излетя през комина и през стените под черното небе, и прониза бурята и вечерния мрак. Миг по-късно през всички пролуки в кепенците и през комина нахлу ослепителната светлина на невиджана дотогава мълния, и в безумен трясък се стовари гръмотевица, в която неистовия писък на майката се изгуби напълно.

Последваха нови още по-ярки светкавици, а гръмотевиците се сляха в непрестанен тътен. Родилката се мяташе обезумяла на сламеника, придържана от слабите ръце на Катерина. Голите й крака се обляха в кръв и главичката на детето вече се беше показала. Но никоя от стариците не погледна натам дори в този момент. Все така безучастни, те припяваха нечуто неизвестен ритъм и не откъсваха очи от огъня.

Когато след шест минути природата се поукроти и единствено дъждовните талози продължаваха да шибат стените на колибата, и да връхлитат през отвора за дима, малкото новородено плачеше в ръцете на Катерина, майка му лежеше мъртва на сламеника, а орисниците се раздвижиха бавно и започнаха да се трупат около тях. Всяка протягаше ръка над бебето и шептеше ориста си.

- В нош на страшни сили се раждаш, безименно дете, и нека животът ти е бурен както тях - бе първата орисия, прозвучала над детето.

- Аз ще те даря с име - мълвеше друга. - Иван ще бъде то.

- Силен ще бъдеш, като древният бог на мълниците и пред враг глава няма да склониш!

- С любов бе създаден и на хорската обич ще се радваш, и дори си жив лоша дума от добър човек няма да чуеш!

- В бедна къща се роди и милостиво ще бие сърцето в гърдите ти, и не ще изоставиш в нужда дори ненавистен враг!

- За велики дела се раждаш и като факла ще пламтиш сред смъртни и безсмъртни!

- Седем сина ще имаш и седем дъщери ще красят дома ти ...

Отец Мирон седеше в ъгъла, онемал пред шепота на Орисниците. Благословии изричаха те, вместо да предначертаят съдбата на чудовише и враг човешки.

- Мисълта ти бърза като мълния ще бъде!

- Буден дух емоциите ти ще вълнува!
 - Със самите корени на майката земя ще бъдеш обвързан и здрав като скала ще бъдеш, болест не ще те спогоди, а раните ти ще зарастват с поразителна бързина!

Настъпи тишина.

Десет Орисници се оттеглиха зад огъня, една остана надвесена над детето. Катерина бе настъпнала пред съскащия дъх на старицата. Ето че и тя повдигна ръка, и докосна голото детско телце по гърдите.

- Ти отне живота на тази, която живот ти даде! - изграчи тя. - Нека проклятие тегне над теб и нека се изпълни то в седмия ден от деветнадесетата ти година!

След това единадесетата орисница изсъска непонятни думи на чужд и грозен език, от което огънят се разигра неспокойно, а отец Мирон и Катерина настъпнаха до главата до петите. Иван, който се бе успокоил от монотонния старчески глас, се разплака отново.

Последната орисница се оттегли при сестрите си и всичките единадесет, една по една, се изнизаха през разтворилата се от самосебе си врата в черната нош.

След тях вратата се стовари на мястото си с трясък, от който дървената колиба се разтресе, а от въздушната струя, или под въздействието на невидима магия, огънят угасна сред пушек и искри.

Визиари се мъртва тишина. Бурята беше спряла и проплакването на бебето, и глухото хълцане на Катерина бяха единствените звуци в колибата.

Когато по-късно отец Мирон се свести, сякаш събуждайки се от страшен кошмар, той се надигна, отиде до младата жена и детето и простря над малкото длан за благословия. Мигом протегнатата му ръка пламна в изгаряща болка и плътта му започна да дими. Пръстите на другата му ръка подриха Кръста и се вкопчиха в него. Божествената мощ се вия в тялото му и го разтърси. Двете сили за миг се сблъскаха и очите на свещеника се извърнаха с бялото навън. След което по-древната и по-първична власт на Ориста надделя и подметна свещеника като сламка през помешението. Отец Мирон остана да лежи в несвят там, където се бе свлякъл до стената, сред трески и парцали.

РОБЪРТ ХАУЪРД
ПИТЪР ДЖ. ТАЙЛЪР

ЛЮБОВТА НА ВИКИНГА

ЧАСТ II

Кормак се спря в подножието на неголям хълм така внезапно, че Вулфер, крачеш непосредствено зад него, се бутна в тялото му. Стоманените пръсти на келта стиснаха ръката на главатаря, изпреварвайки въпроса. Отпред се чуваше гълчава, стържене на оръжие, между дърветата се появиха пламъчета от факли.

- Залегни! - прошепна Кормак и Вулфер предаде заповедта нататък.

Колоната пирати светкавично падна на тревата и замря. Шумът се усили, в ползрението се появиха воители. Размахвайки факли и оръжия, те вървяха по едва забележима пътека, пресичаща трасето на ютите. Начело, с меч в ръка крачеше Рогнар, лицето му беше изкривено от гримасата на неутолима злоба. Редом с него вървяха онези негови приближени, които доскоро го зашитаваха в сградата, а чак след тях, като безпорядъчна гмеж, се мъкнеха всички останали. Виждайки тази тълпа, Вулфер чак настържна, Кормак почувства как се напруга рамото му.

- Да имаше сега един облак от стрели, а след това с мечовете... - дочу той замечтан шепот. - Битка, битка ми дай!
- Не сега... - прошепна през зъби келтът. - Те тук са триста души. Няма да ти позволя да развалиш всичко. Не можем да решим боя с груба битка. Лежи спокойно и ги остави да преминат!

Ютите не се издадоха нито с един звук и норманите изчезнаха към другата страна на поляната, даже не подозирайки за смъртната опасност, която току що ги бе заглашвала. Кормак доволен се усмихна - засега противникът действаше именно така, както той бе предвидил. Яростта на главатаря на местните викинги беше толкова силна, че той не бе изчакал да съмне и се беше понесъл в гората по тъмно. Току що неговият отряд прелетя, без да забележи това, край скритите на няколко крачки петдесет главорези. Как ли тогава ще улови двамата млади бегълци!.. Какво пък, викингите не са свикнали да мислят дълго, пристъпвайки към дела. Кормак познаваше тези избухливи, емоционални хора по-добре, отколкото те самите себе си и именно върху това правеше своите разчети. Досега - безпогрешни!

Ютите лежах неподвижно дотогава, докато в далечината не заглъхнаха и последните звуци, а пламъците на факлите не замъждукаха като светлинки от светулки. Затова пък, ставайки на крака, пиратите се устремиха напред с удвоена скорост, без да обръщат внимание на прашенето на счките под краката им и на други издائнически шумове. Накрая пред тях замигаха светлините от имението на Рогнар.

Потулвайки се под дърветата в края на гората, те огледаха внимателно селището. Сега то беше ярко осветено, но по двора до сградата се навъртаха само малка група воители. Главатарят бе взел със себе си на ношната разходка почти цялата си дружина.

- И какво по-нататък? - попита Вулфер. - Всичко вървеше така добре! Едрик, изпрати му една стрела...
- Не! - спря го Кормак. - Не си струва да бързаме - и веднага изчезна в мрака като призрак.

Дружинникът продължаваше да върви право към тях, долавяйки вероятно нечие невнимателно движение или забелязвайки силуета на промъкнал се твърде напред пират. Той беше по-скоро заинтригуван, отколкото обезпокоен. Навлизайки под дърветата, неочаквано за себе си се натъкна на рижебрадния ют, който се извисяваше пред него в тъмнината, подобно на статуя.

- Освик! - рижа брада - това бе всичко, което забеляза нещастникът в мъждукащата светлина на факлата. - Ти вече си се върнал? Вие успяхте... Е-е-е...

Той си глътна езика, когато се приближи и видя непозната физиономия, а редом с нея също толкова непознати лица на още няколко десетки воители. Очите му се разшириха, най-после в тях проблесна разбиране, но той вече не можеше да направи нищо. Вулфер избяг от ръцете му факлата и веднага я стъпка. Останалите за секунда разоръжиха и завързаха норманина.

- Отговаряй, но тихо! - чу се безмилостен шепот. - Колко воители останаха в имението?

Внезапността на случилото се и непроницаемата тъмнина повлияха на норманина, който не би се уплашил при битка, да отговори покорно:

- Тридесет.

- Къде са те?

- Половината са в сградата, останалите в хижите.

- Достатъчно! - изсъска Кормак. - Проверете вървите на ръцете и краката му и го оставете тук. Сега ще повикам Хакон.

Той изсвири три пъти и наостри уши. Почти веднага последва отговор иззад дърветата на противоположната страна на селището.

- Чакайте тук! - заповяда келът на пиратите и се насочи към страната, откъдето бе прозвучал сигналът.

Той вървеше така, както си ходеше обикновено - бързо, но тихо, криейки се зад дърветата, докато не чу пред себе си неразбираема глъч. Кормак повтори сигнала и чу как Хакон задържа своите хора, бързащи да използват оръжието си. Приближавайки се още, той най-после видя силуетите на младия викинг и неговите другари.

- О, богове! - избухна той. - Вие така шумите, че само глух няма да ви чуе. Онези, които ви търсят, сигурно си блъскат главите, опитвайки се да разберат откъде на острова се е взело цяло стадо биволи! А този пък кой е?

Редом с Хакон се виждаше тънка фигурка, пристегната в доспехи и въоръжена, както и всички останали, но удивително малка, в сравнение с тях.

- Торула ... Запъна се, че ще тръгне... Наложил се да й подберем ризница и ...

Кормак изруга цветисто, плю и проклина няколко минути с нецензурни думи, без нито веднъж да се повтори. Келът беше прочут с уменията си да ругае!

- Добре... Ако се заинати жена, нищо не можеш да сториш - каза накрая той, вече по-спокойно, излял насъбралото се напрежение. - Сега ме слушайте внимателно. Виждате ли избата, в която лежа Хакон? Запалете я!

- Но тогава Рогнар незабавно ще се появи тук.

- Именно това ни трябва. Когато те започнат да гасят пожара, вие ще ги ударите в гръб. Вдигнете шум, изпратете в царството на сенките толкова, колкото можете, а когато дружинниците се окопитят, отстъпете към конюшната. Ако направите това умната, няма да изгубим нито един човек. Като стигнете до конюшната, барикадирайте се в нея и само се отбранявайте.

- А ти какво ще правиш с твоите юти? - запротестира Хакон. - Ние тук ще рискуваме живота си, а ти ...

- Ти вярваш ли ми? - прекъсна го Кормак. - Ако вярваш, то няма да губим време в празни приказки. Когато Рогнар сметне, че има работа само с теб, ефектът от нашия удар ще нарасне многократно. Бъди уверен, в определения час ютите на Вулфер ще пролетят тук море от кръв. За това ги бива повече от всичко друго!

- Добре. Само че вземете със себе си Торула, тук може...

- За нищо на света! - девойката тропна с крак, за да предаде по-голяма тежест на думите си. - Отсега с теб ще бъдем вече неразделни. Аз съм британска принцеса и владеем меч не по-лошо, отколкото всеки твой воин!

- Какво пък - направи иронична гримаса келът - във всеки случай е ясно, кой кого командва. Добре, не е време за спорове. Прибери я и да действваме!

Той обясни още веднъж, какво следва да се прави и войните се отправиха на път. По края на гората, разстоянието, отделящо избата от нея, беше неголямо и пиратите го преодоляха за броени секунди. Когато пробягваха под дървото, намиращо се срещу напълно отворената сега врата, Кормак закачи нещо с главата си. Обръщайки се свет-

кавично, той хвана това нещо и веднага го пусна - високо сред клоните се разлюляваше обесеният за шията дружинник.

- Хакон! Твоят тъмничар... - съобщи той на юношата.

- Рогнар бързо се разправя. А беше един от най-приближените му хора.

- Глупак! Да се убива следва само в случай на крайна необходимост! - коментарът на Кормак МакАрт издаваше практичните възгледи на келта.

Гредите на избата бяха сухи и се оказа достатъчно да се удари няколко пъти с огнивото, за да плъзне огънят по стените.

- Отдръпнете се и изчакайте, докато защитниците не излязат и не започнат да гасят пожара. Тогава нанесете удара в гръб, а след това - бегом в конюшната! - напомни Кормак и се оттегли при своите юти.

Пиратите наблюдаваха с тревога пламъка, достигнал вече до покрива. Изведнъж в двора на имението се развикаха. От сградата наизскачаха мъже, всички до един въоръжени, но далеч не всички бяха облечени. По всичко личеше, че болшинството от тях са още в полусънно състояние. Продължителният пир си казваше тежката дума. След мъжете на двора се появиха жени и деца. Всички се втурнаха да гасят пожара. Но независимо от задружните им усилия, огънят се разгаряше все по-силено и Рогнар би трябвало

ло да е съвсем спял, за да не го забележи. И точно в този миг се раздаде оглушителен рев и върху нескопосаните пожарникарите се стовари неголям отряд от добре въоръжени воители, облечени в стоманени доспехи. Нанасяйки удари на всички посоки, нападателят моментално си пробиha път сред втрешените нормани, постилайки утъпканото пространство пред хижите с телата на мъртвите и ранените си противници. Вулфер и стоящите зад него пирати, които напрегнато следяха всичко случващо се, едва не се втурнаха след отряда на Хакон.

- Кормак! - възкликна главатарят. - Моят бравда е гладна! Кръв! Кръв!

- Потърпи! За твоята вечно гладна бравда ще има предостатъчно храна. Гледай, те са вече в конюшната и се барикадират отвътре.

Действително, така си и беше. Норманите се свързеха и дружно се нахвърлиха върху неочаквания противник, но той вече се беше скрил в конюшната, откъдето се чуваше швиленето и тупурдията на уплашените коне. Конюшната

бе строена така, че да издържа на нападениято, както на обезумелите от глад вълци зиме, така и на честите бури, които бушуваха над Северното море. На хорските бравди също им предстоеше много труд, за да се справят с нея. След като вратите бяха барикадирани, влизането в конюшната ставаше възможно само през прозореча, разположен под самия таван. Норманите незабавно насякоха дебелия дървени решетки на трески, но да се влезе вътре се оказа твърде трудно - обсадените се съпротивляваха ожесточено. След няколко неуспешни атаки, останалите живи нормани отстъпиха, за да обсъдят създалата се ситуация. Липсата на предводителя им и неочакваното нападение дойдоха твърде много за първобитните им мозъци. Както и предполагаше Кормак, на тях и наум не им дойде да подпалят конюшната - конете бяха безценно съкровище. И пак, по тази причина те се отказаха да обстрелват с лъковете си, още повече, че шансът им да поразят някой от враговете при абсолютната тъмнина, господстваща в конюшната, беше повече от минимален. В същото време положението на норманите, обсаждащи конюшната, беше в това отношение диаметрално противоположно - дворот беше ярко осветен и ютите на Хакон не закъсняха да се възползват от това. Те, въпреки че не бяха бог знае колко точни стрелци, изпрашаха стрела след стрела точно в целта. В края на краищата на един от дружинниците на Рогнар му хрумна полезна мисъл.

- Рогнар сигурно е забелязал пожара и вече е тръгнал насам - извика той. - Олаф, бягай при него и кажи, че затворихме Хакон и хората му в конюшната. Нека да побърза. А след това ще видим. Рогнар знае какво да прави!

Пратеникът изчезна, а Кормак тихо се размря. - Точно така, както предполагаш. Тази нощ боговете ни помагат. Наведи се, иначе ще те видят. Стърчиш като корабна мачта!

Нижеха се дълги минути на очакване, никой не се устремляваше в бой нито от едната, нито от другата страна. Огънят догаряше, оставяйки след себе си едва тлеещ пожар. На изток небето започна да светлее. Най-после в гората се чу трясък и тропане. Нервите на келта се напрягаха до скъсване - това беше решаващият момент: ако норманите преминат покрай тях без да забележат някого, работата ще бъде свършена най-малко наполовина. Той за последен път изшътка на своите и с всички сили се притисна към мяха. Проблеснаха пламчетата на факли и келтът с облекчение разбра, че Рогнар ще се появи от противоположната на тях страна на поляната. Главатарят тръбеше като ранен лос и размахваше над главата си огромен двуръчен меч.

- Разбивай вратите! След мен! Сечи стените! Смърт на крадците и предателите! Смърт! Смърт!

Веднага след него от храстите се плисна лавина от воители, гвардията се носеше отпреде. Вулфер скочи на крака, както между впрочем и всички останали пирати. Очите му пламтяха с порива на боя, бравдата негърпеливо потрепваше в грамадната му лапа.

- Стой! - възпря го Кормак, хвашайки ръката на великана. - Ще почакаме, докато започнат да нахълтват през вратата. Тогава победата ни е сигурно!

Оставяйки зад гърба си няколко другари, пронизани от стрели, норманите с вой се юрнаха в конюшната, покате-риха се на прозореча, разбивайки главите на онези, които се опитваха да се съпротивляват, започнаха да сечат вратите. Изплашените коне зашвилиха на разни гласове, когато вратите се затресоха под ударите на десетки тежки секири.

- Напред! - Кормак и пиратите се понесоха в атака, изпреварвани от облаци стрели.

Мъртвите тела изпадаха от прозореча и норманите втрешени се огледаха. Пиратите бяха толкова добри стрелци с лък, колкото и секачи с меч и доказаха това за пореден път, изстрелвайки с потресаваша точност стрелите в движение. Норманите обаче още не бяха сломени. Виждайки връхлиташата от гората тълпа от рижебради воители, те си направиха грешния извод, че това е само предният отряд на огромна армия - това само разпали в тях огромна яростна вълна от ненавист и те се устремиха срещу събата си. Изпращайки последните стрели право в лицето на враговете, ютите захвърлиха лъковете и се вкопчиха с норманите в ръкопашен бой, призовавайки Один. Касапнищата стана невообразима!

Кормак, сеейки опустошение с жилешия си меч, разбираше, че единственият шанс за победа е в бързината на действието. Ако сражението се закучи, викингите ще изполват численото си превъзходство и тогава резултатът незабавно ще се промени. Нормите на събата са толкова непостоянни!

В това време Хакон с хората си изскочи от конюшната и атакува бившите си приятели от другата страна. Първите лъчи на изгряващото слънце осветиха кървавата сеч, разгаряща се в имението. Рогнар трябва да умре, това е пътят към победата, - реши Кормак, отбивайки машинално удар на брадва и разсичайки противника на две. До него падна на земята още някой и келтът видя двамата главатаря, пристъпвайки един към друг. Някакъв ют се устреми към Рогнар и отлетя настрана с разсечен череп. Рогнар си беше страховит боец, извоювал стотици победи в множество единоборства и масови баталии. Секунда по-късно, двамата рижебради великани се сблъскаха с яростен рев. Ненавистта, старателно поддържана от двамата викинги в продължение на много години, най-после получи възможност да се разрази в пряко състолновение. И ютите, и норманите все по-слабо боравеха с оръжието, несъзнателно заемайки най-удобните за наблюдаване на двубоя места.

А и имаше какво да се гледа. Противниците бяха приблизително с еднаква маса и сила. Рогнар беше въоръжен с огромен меч, в ръката на Вулфер играеше тежка бойна брадва. Шитът на юта се пръсна на две още при първия удар на Рогнар. Отхвърляйки встрани парчетата, Вулфер нанесе удар с брадвата, целейки се в главата на противника. Норманинът обаче се наклони и загуби само един рог от шлема си. Рогнар изръмжа и насочи меча си в краката, но тромавият наглед ют подскочи с потресаваша лекота и бидейки още във въздуха, удари отново. Брадвата се плъзна по шлема, но силата на удара отпрати норманина на колена. Когато Вулфер замахна за решаващия удар, Рогнар успя да се надигне и с всички сили да нанесе моштен удар по главата на юта. Острието на меча се счупи със силен трясък, Вулфер се заклати, кръв заля очите му. Пиратът, подобно на смъртно ранен тигър, замахна с брадвата слепешката. И именно този удар достигна целта, разсичайки и шлема, и черепа на Рогнар. Всички ахнаха. Трупят на норманския главатар падна в краката на Вулфер, а след секунда и сам той бе повален от бесния натиск на вече мъртвия крал. Кормак скочи напред, опитвайки се да спаси окървавения си другар. Няколко мига по-късно на помощ им се притекоха други юти и отново избухна адският пламък на сражението.

Кормак се оказа срещу Ран - един от най-добрите дружинници на Рогнар, зад неговия гръб Хакон кръстоса меч

с приятеля на Ран - Халфгар. Кормак се усмихна, той вече беше имал случай да се бие с Ран и знаеше какво може да очаква. Блокирайки удар от полуоборот, той леко дръпна меча и последният прониза сърцето на противника. Келтът, без да губи време се обърна, за да види двубоя между Хакон и Халфгар. На юношата му беше трудно - Халфгар, който по ръст превишаваше даже Вулфер, надвисна над него като планина. Той превъзхождаше Хакон и по сила, и по ловкост, и буквално сипеше ударите по шита му, не давайки никаква възможност на юношата да се съвземе. Хакон загуби шлема си след един от особено силните удари и без съмнение щеше да загуби и главата си, ако редом не се бе появила малка фигурка, безстрашно поемайки поредния удар с острието на своя меч. Ударът я изпрати на колена, но решаващата секунда беше спечелена. Мечът на великана вече разсичаше въздуха, когато Кормак заби в гърлото му сабята си, почти напълно отсичайки главата. Хвашайки Вулфер за яката, келтът го измъкна настрана, ругаейки отчаяно и настървено работейки с меча.

Като огледа бойното поле, Кормак установи, че гвардията на Рогнар е унищожена, а пък останалите нормани, след като главатарят им се прости с живота, се биеха без особено въодушевление. Всичко вървеше по неговия план. Един от викингите изведнъж завика:

- В гората е пълно с юти! Загубени сме!

Това беше последната капка, която преля чашата на търпението на деморализираните защитници. Паника, която могат да разберат само тези, които поне веднъж са се оказали в подобна каша, обзе норманите. Вулфер, трискайки яростно глава, се мъчеше да достигне до брадвата си, но Кормак го задържа. Пиратите не бързаха да доубият победените и те успяха да се скрият в сградата, готвейки се скъпо да продадат живота си, какъвто е обичая на викингите, когато са притиснати към стената.

- Хей, вие! Чуйте ме! - извика Хакон, когато стоманената ръка на Кормак изтика напред.

- Слушаме те - дочу се през барикадирания прозорец - но не се приближавай. Може нашата песен и да е изпята, но ние ще помъкнем в царството на сенките всеки, който се опита да ни смъкне кожите.

- А бе, няма да се опитваме. Поне засега! Аз се обръщам към вас, като към другари, въпреки че позволихте на Рогнар да издевателства над мен. Но което е било, то е минало и с радост ще забравя за това. Рогнар е мъртъв, неговата свита също, а вие нямате главатар. Гората наоколо пъка от юти, които очакват само знак. Аз не искам да го подавам, защото веднага ще запалят сградата и вие ще загинете, без дори да успеете да се сразите с нас! Прислушайте се към моите думи и ме признайте за свой главатар. Предвождал съм ви в поход и знаете какво мога. Ако ми се закълнете във вярност, нищо лошо няма да ви се случи!

- А ютите? - раздадоха се неуверени

гласове. - Нима на тях може да се вярва?

- А на мен вярвате ли? Някога нарушавал ли съм дадената дума?

- Не! - съгласиха се норманите - ти винаги си изпълнявал обещанията.

- Ето, аз се заклевам, че ютите няма да ви докоснат. Аз им обещах един дракар за помощта и ще изпълня думата си. Те ще отплават с мир, а ние ще построим нов или ще отвоюваме за себе си друг - проблемът не е голям. И още нещо: до мен е девойката, която ще стане моя жена. Тя е дъщеря на краля на бритите и е обещала да убеди баща си да ни помогне. Имайки опора в Британия, ние ще организираме такъв набег против саксите, какъвто светът не е виждал досега. И освен това, опирайки се на поддръжката на башата на Торула, ние можем да се опитаме да основем ново кралство в Британия, както това направиха Седрик, Хенгист и Хорс. А сега, избирайте!

В постройката се възцари тишина, вероятно там се съвешаваха, накрая прозвуча все същият глас:

- Ние сме съгласни, Хакон!

Юношата хвърли настрана окървавения меч и се приближи към вратата.

- И вие се кълнете пред Бика, Огъня и Меча във вяроност към мен?

Огромната врата се отвори и отвори погледнаха братски лица.

- Кълнем се, Хакон! Нашите мечове са вече на твоето разпореждане.

- Когато разберат, че са изпързални, ще откъснат главата и на него и на нас! - промърмори Вулфер, изтривайки кръвта.

- Те се заклекна и ще удържат думата си - усмихна се Кормак. - Сериозно ли си ранен?

- Дребна работа. Разсечено е бедрото и има две дракотини на раменете. Ако не беше глупавата кръв, заляла очите ми, когато меча на онова говедо се стовари върху шлема ми...

- Винаги съм казвал, че твоята глава е по-здрава от шлема, който седи върху нея. От нашите десет са убити, а сред останалите няма нито един без нараняване. От ютите на Хакон загинаха половината, но кълна се в боговете, това беше сем! - той посочи полето на боя, покрито с трупове.

Личите на залязващото слънце огряваха бяло-аленото платно на дракара, полюляваш се на вълните до брега. На палубата му стояха група хора.

- Отлично ловувахме тази нощ! - произнесе Кормак, стискайки ръката на Хакон. - Само преди два часа ти беше изгнаник, очакваш смърт, а ние - полуудавници, изхвърлени на вражеския бряг. Сега ти си господар на Валгард с дружина от надеждни воители, а под нашите крака е палубата на здрав дракар, въпреки че командата ни е доста поредяла. Но, всичко ще се промени, когато до ютите долетят вестта, че на Вулфер и на Кормак МакАрт им трябват хора.

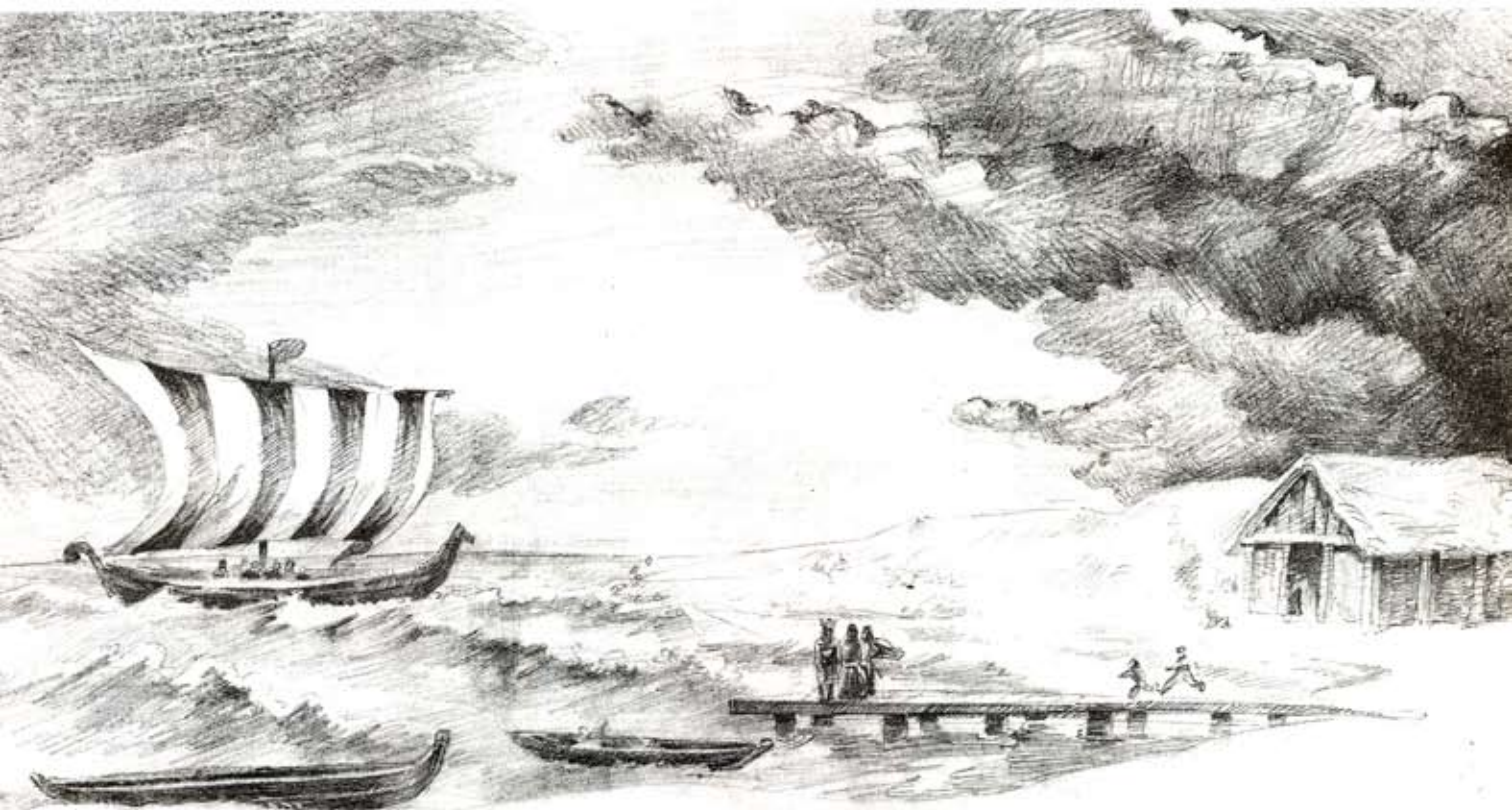
- Знаеш ли, - заяви Вулфер, внимателно поглаждайки ръката на Торула с могощата си лапа - преди десетина години, вероятно бих извил врата на Хакон и бих те отвел със себе си. Но вече се надига вятър, моето сърце ме тегли в морето, едва чакам момента, когато ще почувствам люлеенето на палубата под краката си. Да ви помагат боговете!

Хакон, девойката и няколко от най-близките им другари слязоха на брега и отвързаха въжетото. По команда на Вулфер ютите наблегнаха на греблата, извеждайки кораба в открити води. От брега видяха как платното улови вятъра и дракара се засили напред като белокрила чайка.

- И така, стара акулко! - викна Вулфер, сбутвайки закачливо приятеля си. - Какъв плаваме?

- Към острова на Мечовете, там ще попълним командата - отговори келтът с искрящи очи. - А след това ще вигнем чаши за викингите - и, на края на света!

КРАЙ

БРОМ

ЧАСТ 3

Войнът
на
Северното
Сияние

След като намери подходяща пещера, където Кааа щеше да прекара нощта Бром пое към селото сам. Тя го изпрати с изпълнен с копнеж поглед и се зае да събере дърва за малък огън. Нощите в планината бяха студени, а тази щеше и да е особено самотна...

Бром се спускаше към селището с небрежна походка на случайно минаващ странник. Из малките джобове щяха пилета и кокошки. Селяните обработваха градините си и дори не поглеждаха към преминаващия край тях воин. Погледите им бяха някак странно втренчени и вършеха работата си с нереална възбуденост, която им придаваше вид на ходещи мъртъвци.

Изведнъж зад гърба си чу немощен старчески глас

Здравей, войниче на Севера!
Не се учудвай, че знам кой си - има още
доста неща, които да те учудят.

Бром се огледа за някой, когото да попита за ковачницата. Около него минаваха хора, които не го забелязваха.

???

Преди Бром да успее да заговори стареца се обърна и без да каже дума повече изчезна в мрака на настъпващата нощ.

Този, когото търсиш, ще намериш в края на селото. Ще познаеш ковачницата по дима, който се издига над комината...

текст: Иван Атанасов
рисуника: Симеон Асенов

ръката му неволно опипа дръжката на меча.
Вривайки се до вратата и потропа с юмрук

Ударите на чука замряха.
Тежки стъпки се доближиха
до вратата без да бързат.
Чу се шум от вдигане на
резе и дъч светлина
огря годия каменен път.

Над селото се спуснаше мрак и шуриците
подемаха своята вечерна песен. Бром се спря
пред мрачната каменна постройка. От
комина излизаше пушек, а в прозореца се
отразяваше светлината от огнището.
Глухо отекваха удари на чук в наковалня.

Кой е?

Аз съм Бром!
Търся Херман, ковача

Бром! Кралицата на
Северното сияние се яви
в съня ми и ме предупреди за теб.
Каза, че ти ще ми помогнеш.

Имаме проблем в нашето село.
Както и в крепостта, но най-
важното е да намерим къде е
принцесата.

Тя е в безопасност.
Аз съм се погрижил за това

Значи си наясно и с проблемите ни?

Да, тя ми разказа за кълта към
Гриреблек и за вашите
проучвания в храма им

Как е тя? Къде е в момента?

В безопасност е!
Щом решим какво
да правим ще я доведем тук

Шум отвѣн прекъсна разговора им. Двамата се обърнаха рязко.

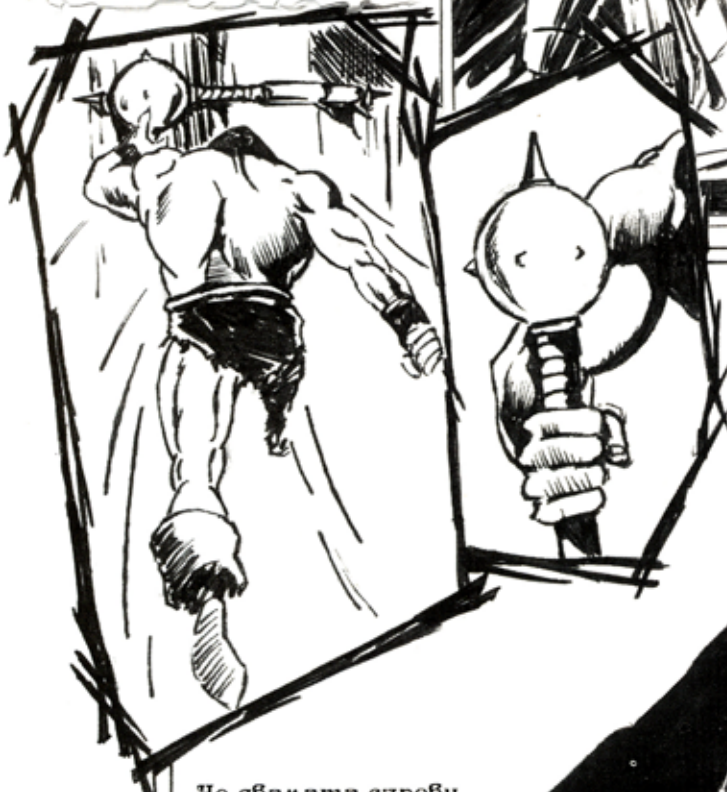
Вратата се отвори с трясък. Бром и ковача рязко се обърнаха наома. На прага стоеше тъмна фигура забудена в развѣн от вечерния вѣтър плащ

Убийте неверниците

Зад него изплуваха още четири фигури

С рязко движение Бром извади меча. Херман се забече към стената където висеше собственото му оръжие

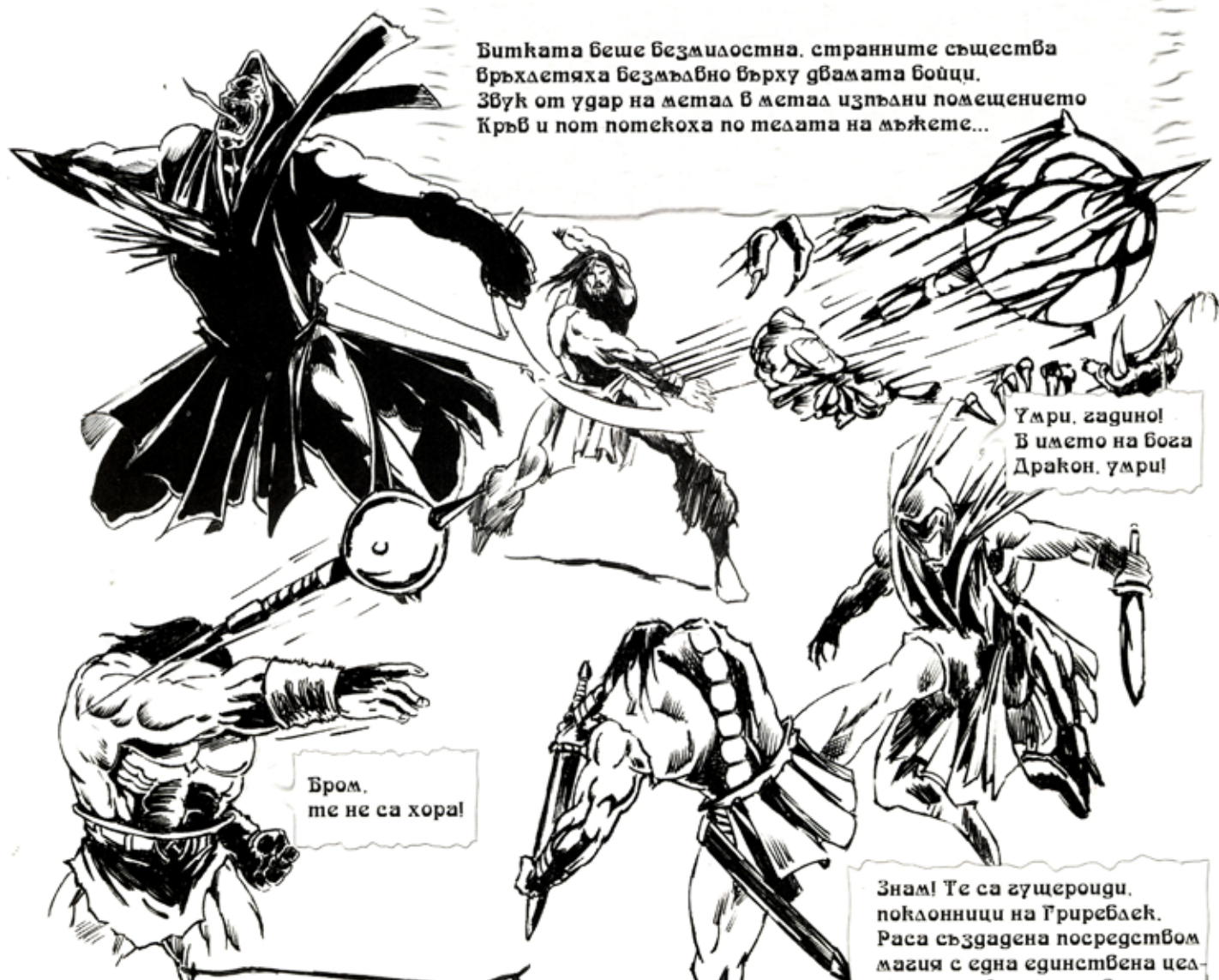

Кой по дяволите си ти?

Но двамата сурови мъже не бяха дъжица за всяка уста...

Битката беше безмилостна. странните същества
връхлетяха безмълвно върху двамата бойци.
Звук от удар на метал в метал изпълни помещението
Кръв и пот потекоха по телата на мъжете...

Умри, гадино!
В името на бога
Дракон, умри!

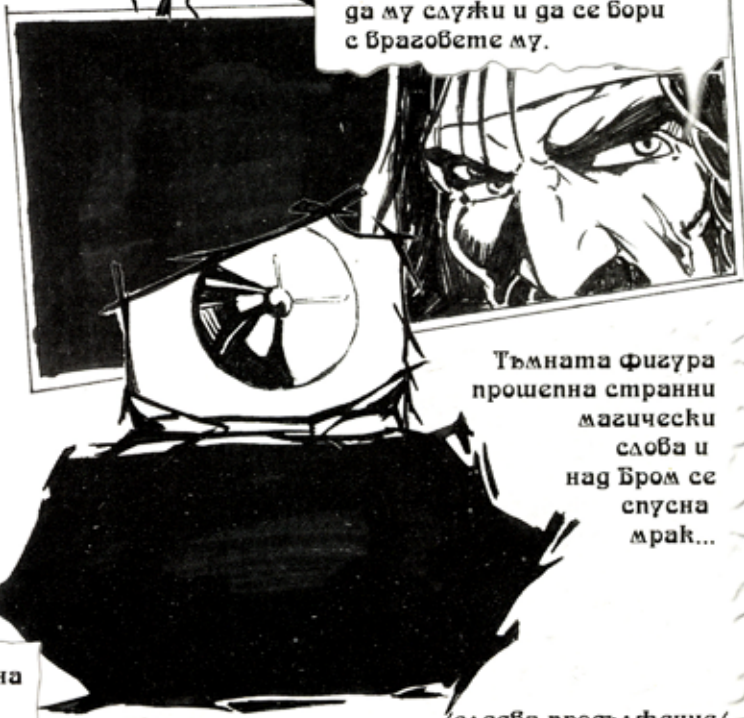
Бром,
те не са хора!

Оказахте се
госта трудни...
...за жертви !!!

Знам! Те са гущероиди,
поклонници на Гриреблек.
Раса създадена посредством
магия с една единствена цел -
да му служи и да се бори
с враговете му.

Ще се наложи да прибегна
до по-кръти мерки.

Тъмната фигура
прошепна странни
магически
слова и
над Бром се
спусна
мрак...

/следва продължение/

ИГРА ЗА ДВАМА

ПЕТЪР СТОЙКОВ

ФИНАЛЕН ШРИХ
ЧАСТ III

Кръстата се издигаше в мрака пред Тото и Ингеборг. Преодолели най-сериозната, според предварителните им проучвания опасност, те пристъпваха с леки стъпки към сигурната печалба.

Следващата пречка по пътя към доживотното охолство...добре де - към плащането на следващия наем се окача масивната дъбова врата. Застанаха пред нея съдружниците, за кой ли път днес, се спогледаха. После погледаха самата врата. Личеше си, че майсторът, който я е правил е взел под внимание думи като 'тежка', 'дебела', 'два реда от два пръста дебели дъбови дъски', 'огромна, здрава ключалка', и др. такива. Изглеждаше напълно способна да спре (и го беше правила в бурното минало на Дудко) атаката на разярен дълг дромадер, пък бил той албинос или не. Тото обаче, с типичното си хладнокривие бръкна в дръжката си и извади калъфче фини шперцове, правени по поръчка от джуджето Дзвънк - най добрият ювелир в града. Минджата подбра любимия от тях и се впусна в атака. Само дето ключалката бе толкова голяма, че можеше да пъхне вътре цялата си ръка - миниатюрният инструмент бе безполезен.

- Нека аз! - избоботи грамадният каменериец и посегна за брадвата си. Тото увисна на дебелията му като говежди бут ръка и изсъска:

- Тихо бе! Да го събудиш ли искаш? Има и други начини да влезем. Ако я разбиеш ще се окажем заъннали до ушите в стражи само за минути! Частната охрана на квартала Кунг Мечето държи в готовност над сто мъже!

- Да знаеш - прав си. - каза примирен варваринът - Ше минат ЧАСОВЕ преди да ги избия всичките и ще захънем със срока. - Хрупчо свали ръката си и позволи на Тото все пак да стъпи на земята. Двамата още веднъж огледаха вратата, повече формално, тъй като беше ясно, че няма да могат да влязат през нея. Тогава тя каза:

- Ама да жнаете, жа пъви път от ноо вуеме нашам ши имам компания! Штойте още мауко!

За да бъдем точни, необходимо е да споменем, че изказването не бе точно на вратата, а на металното чукче с форма на глава на медуза, държаша халка в устата си. Тото и Ингеборг се вторачиха в нея. Каменериецът бе посмел:

- Не ти ли е трудно да говориш с туй желязо в устата?

- Туудно ми е, как да не ми е туудно! Жа кво ши мишиш, ше филя? Ама уие да не ште куадси?

- Кво? - изгъгна Хрупчо.

- Иска да каже 'крадши'. - преведе минджата. Протегна се и хвана тежката халка. Главата с отвращение я изплю.

- Да знаете, хич не е хубаво да си стоя тука самичка. Не съм го карала тоя дърт пергишин да ми вдъхва живот.

Сега по цял ден си седя тука и...абе питах ви, вие да не сте крадши?

Тото, верен на учтивите си маниери намери за нужно да отговори:

- Ами може и така да се ка...

- ПОМОШ!!! КРАДЪЪЪЪГРРР... муахни гу туй! Чуйш уи! - Ингеборг предвидливо бе затыкнал халката обратно в устата на разкрещялата се медуза, която очевидно служеше и за алармена инсталация. Железните змии, които имаше вместо коса се гърчеха яростно, но резултатът от напъването беше само приглушени ругатни.

- Май повече няма да ни пречи. - каза каменериецът - Ама как ще влезем?

- Ясно е - през прозореца. - отговори убедено Тото.

Той разви от кръста си въжето с куката и се отдръпна от вратата, за да разгледа втория етаж. Той осигуряваше широки възможности за евентуално проникване, още повече, че в горешата нош някои от капачите на прозорците зееха отворени. Минджата внимателно уви куката с парче черна коприна, за да не издрънчи по камъка и с точен замах я метна на един обещавашо здрав перваз. След като го подръпна, проверявайки стабилността му, Тото се изкатери по въжето с такава лекота, сякаш ходеше по земята. Вече бе в стихията си-

толкова пъти беше упражнявал същото, а сега го правеше в истинска задача. Прилепи се към стената и бавно запръстпва по широкия десетина сантиметра перваз към прозореца.

- Кхъ-кхъ! - покашля се отдолу Хрупчо. - Ти може и да си маймуна, ама аз не съм!

- Чакай малко, ше ти помогна.-отвърна Тото. След като влезе в помещението, което се оказа трапезария, той закачи куката стабилно и спусна въжето на партньора си. Въпреки недоволната си физиономия и ругатните под нос, огромният варварин също пъргаво достигна перваза и се прекатури в стаята, пухтейки от усилията.

- Вътре сме! - нахили се Тото, разпервайки ръце като фокусник, току шо извадил заек от ръкава си.

- Така ли? Шях да пропусна да забележа.- опита се да бъде саркастичен Хрупчо. Неуспешно, разбира се.

Минджата го стисна за ръката и го повлече в коридора, заслан със скъп килим и украсен с портрети на известните предци на ЗУЖПД Дудко. Преди да се заемат с търсенето на безценната реликва, двамата приятели отделиха малко време, за да им се възхитят на светлината на няколкото догарящи свещи.

Увлечен в това иначе благородно и културно възвисяващо го занимание обаче, Тото, доста изнервен от факта, че първата му истинска задача не върви съвсем по план,

несръчно пропусна да забележи, че удобното място, където се подгря беше поставката на една ваза, единствена по рода си, изработена по времето на династията Чо.

Ако попитате някой експерт по древен порцелан за отличителните белези на споменатите вази, той без съмнение ще изтъкне изключителното им качество, фина изработка и изкусна украса. Едва ли ще спомене като особено характерен звука, които издават при падане от еднометрова височина, обаче факт е, че именно този звук е така да се каже шампион сред себеподобните си. Нямам предвид, че някой милиардер-идиот е организирил състезание по чупене на старинни и твърде скъпо струващи вази в притихнала къща посред нощ, а само, че звукът на съборната от невнимателния мин-джа антика отекна неочаквано силно, подобно на оркестър барабанисти, падащи по стръмно стълбище.

Шумът от унищожаването на една от любимите му вази (за сведение - жълта на зелени крокодилчета) неочаквано разбуди собственика на къщата, кротко спящ до този момент на горния етаж и сънуващ голи девичи*.

(голите девичи са обект на възжеления не само от страна на магьосниците, но факт е, че та са най-големите им почитатели. Лесно обяснимо, като се има предвид участието им (на голите девичи) в значителен процент от по-важните магически ритуали.)

Тото и Хрупчо, разбира се, силно се притесниха от нежелания шум, а това им чувство само се задълбочи, когато дочуха и забързани стъпки от към стълбите за горния етаж.

- Бързо! Скрий се! - изсъска Тото и повлече Ингеборг към драпираните завеси.

- Тук май е добре. Хайде! - рече и се шмугна под една масичка в ъгъла на коридора. Каменерицелът се покри със завесата и веднага осъзна грешката си - зад нея той така я издуваше, че приличаше на...ами на извънредно едър мъж, скрит зад завеса. За подобни опасения обаче беше късно, тъй като в помещението влетя самият Зъл и Ужасявашо Жесток Повелител на падналите Души Дудко и то в изключително лошо настроение, което ни най-малко не се подобри при вида на разбитата ваза. Магьосникът разпери ръце - топка чиста светлина се издигна към тавана и увисна там, осветявайки коридора. Така двамата приятели бяха в състояние да огледат страшния си противник.

Самият противник, макар и почти изпаднал в апоплектична ярост, съвсем нямаше респектиращ вид. Беше възрастен човечеш, които компенсираше ниския си ръст с повече от впечатляващата си обиколка. А и облеклото му, състоящо се от пижама и ношна шапчица с пискюл в карминен цвят, бе твърде далеч от представата на когото и да е за опасен облик.

Но при сибирането на двата фактора, а именно, че Дудко много държеше на колекцията си от вази и това, че бе сред най-изтъкнатите магьосници в империята той ставаше човек, с който трябваше да се съобразяват.

- Аха! - извика Дудко, като изстиска целия драматизъм, съдържащ се в тази иначе проста дума. Посочи с пръст завесата, издута така очебийно от Хрупчо и с властен глас занарежда заклинание, чието съдържание, макар и пораздуто всъщност бе:

О Духове Безплодни
И Демони Безплътни,
Изпържете Го Тоз Нещастник!

Думите увиснаха във въздуха пред него и засветиха. Шом изрече последната, те с пукот

изчезнаха, оставяйки мирис на озон, а от пръста му изскочи малка светкавичка, която удари Ингеборг в гърдите и го повали на земята заедно с половината стена с твърде машабен трясък (ударният оркестър, наполовина изкатерил стълбите, пак се сгромоляса надолу). Пръстът на Дудко се завъртя като цев на оръдие и безпогрешно посочи криещия се под масата Тото. Мин-джата веднага излезе от там, претърколи се странично и направи още куп други маневри, свеждаши се най-общо до подскочане из помещението, докато пръстът упорито сочеше в главата му. Накрая, виждайки безполезността на опитите си, дребният чернорешко се спря на място.

Двамата с Дудко се изгледаха с неприязън. Погледите им едновременно се отправиха към Хрупчо, паднал бездиханен под половин тон камъни.

- Дали е мъртъв? - плахо запита Тото.

- Разбира се, че е мъртъв! - отговори магьосникът с блещещи си глас. - Използвах Пагубната Светлина на Прозяичния Хаос. - добави не без гордост.

Въпреки ситуацията, която очевидно не беше в негова полза, Тото се ядоса. Все пак Хрупчо бе негов съдружник и приятел, макар и от скоро. Отърсил се от страха си, мин-джата заговори тихо, със спокойствието на часовников механизъм на бомба, отмерваша последните секунди до взрива, докато Брус Уилис се поти над него с клещи в треперещата си ръка.

- Вижте, - започна той. - каня се да си тръгна от тук с приятеля си. Можете ли да го върнете към живота?

- Естествено, че мога! - изпъчи се Дудко. - Та аз съм магьосник II ранг.

- А ще имате ли нещо против да го направите?

- Да. - отвърна магът. - Ще имам.

- Освен това бихте могли да ни окажете съдействие по един наш проблем.

- Бих могъл - но няма да го направя.
 - Няма?
 - Няма! И за бога не ръкомахайте така! Ще счупите още някоя от вазите ми!

- Искам да изясня положението. - настоя Тото. - Добре ли разбрах, че отказвате да върнете живота на приятеля ми, така вероломно отнет от Вас?

- Да!

- И ще го оставите мъртъв?

- Да!

- Да, ама не! заяви мин-джата.

- Ако незабавно не започнете необходимото заклинание, ще отпусна ръката си и двете ви прекрасни порцеланови изделия, които докосвам, ще се разбият на пода!

Дудко посивя.

- Няма да го направите!

- Ще го направя.

- Сърце нямате ли?

- Нямам.

- Малко човешина?

- Нито капка.

Магьосникът въздъхна:

- Е, добре тогава. Да отидем в кабинета ми и да...

- Първо се закълнете в предшите си! - не беше вчерашен Тото.

- Какво? - изкрещя с пяна на устата Дудко. - Не ми вярвате?

- Не.

- На мен - най-уважавания член на магьосническото братство и почетен председател на Съвета по Извънжитейски Работи?

- Да.

- Не ми вярвате?

- Не.

- Заклевам се. - тросна се Дудко. - В паметта на предшите си. - изрече той официалната магьосническа клетва. - Но трябва да ви предупредя, че прощест по съживяването е дълъг и изисква много различни материали.

- Това слабо ме засяга. Интересува ме резултатът. - нахили се Тото като некрофил в морга.

Двамата се заеха да разчистват камъните около Хрупчо.

Знае се, или поне се предполага, че на най-високия връх на каменерийските планини, в своя приказен замък, обграден от свитата си живее богът на местните племена, а по съместителство и на гръмотевиците. Той се нарича Тор и прекарва времето си в безкрайната банкетна зала, където седи начело на безкрайна маса, а с него безкрайно дълго пируват душите на героите, паднали в битка. Прислужват им русокоси девойки, а бирата се лее безспир. За отвеждането на душите на героите в царството на Тор се грижат митичните жени-войни - валкириите, които слизат на земята след всяка битка, възседнали крилатите си коне - Пегаси и всяка от тях издига по един герой във Валхаала.

Скрит зад завесата, Хрупчо чу приближаването на магьосника.

- Аха! - чу се вик, а после някакви окултни думи. В

следващия миг нещо с огромна сила блъсна мощните гърди на варварина и го запोकити на ки-

ли-
 ма. Няколко секунди

по-късно той се опомни и скочи на крака. Видя, че Тото разговаря със ЗУЖПД Дудко (нямаше кой друг да е), но от устните му не се чу нито звук. Особено учудваша беше и гледката на собственото му неподвижно тяло, затрупано почти изцяло от камъните на рухналата междинна стена. Погледна краката си - бяха леко прозрачни и през тях се виждаха шарките на килима.

Внезапно, напук на всякакви вероятности на парадигмалната му действителност в тавана се отвори големичка дупка и през нея проникна пътен, почти осезаем лъч светлина. Мин-джата и магьосникът очевидно нищо не забелязваха и оживено спореха, сочейки доскорешното обиталище на душата на каменериеца. Лицето на Дудко изглеждаше така, сякаш наскоро бе глътнал умрял пъх*. [под линия* "без кетчуп" би добавил любимият ми автор]

От небето през дупката се разнесе женско пеене:
 - Ойо-хо-хоооо! Хо-хооооооооо!

- Най-същественият проблем при съживяването на мъртвец е душата му. Изобило не е трудно да излекувам тялото и дори да му вдъхна живот, но без душата си приятели Ви ще бъде само движеща се кукла без емоции и разум. - Дудко водеше Тото по коридорите към кабинета си. Бяха се отказали да носят трупа на каменериеца и решили да действат на място. От своя кабинет-лаборатория магьосникът довлече един куп материали, необходими за делото му. Тото предпочиташе да не се замисля какви точно.

- Все пак, - рече Дудко, запалвайки свещите на пентаграмата. - ще започна с лекуването на тялото му. Ако върна душата в него в това му състояние той пак ще умре за секунди.

Тото стоеше отстрани и правеше тайно с пръсти зад гърба си знак против уроки. Изненадващо бързо, без никакво туткане и мотаене, характерни според Тото за всички хора над определена възраст, Дудко поръси тялото с разни прахове, помахна с ръце, напявайки заклинание и раните и обгорялата плът на Ингеборг изчезнаха като...ами като с магия.

Хрупчо се облеши нагоре. Нима разказаното от селския жрец бе истина? Нима валкириите идват да те вземат?

Зашото предвид очевидните доказателства, за него действителната ситуация, а именно собствената му смърт беше повече от ясна.

Под смаяния поглед на Хрупчо от небето се спусна величествен крилат кон, понесъл девойка с чудна красота...да де, така го беше описал жрецът.

-Ойо-хоооооооооооооо! - мощното сопрано за втори път разцепи въздуха и тъпанчетата на Ингеборг. Действително, от небето се спускаше величествен кон. Приземи се, обаче, твърде не-величествено. Направо си се плъсна задъхан пред ошкления взор на варварина. Може би затрудненията му се дължаха на жената на гърба му. Всеки ценител би я определил като 'жена и половина'. Всъщност - почти две. Повече от обилната ѝ плът преливаше от всички страни на огромния ѝ бронзов нагръдник, а рогатия шлем на главата ѝ изглеждаше обидно малък. Набитото каменерийско око*(под линия-"Сред каменерийските деца и младежи е много популярна една игра, чиято основна цел е да оставиш разноцветни отпечатащи от юмруците си по тялото на другарчето. Син бушон около окото се точкува най-много. Хрупчо така и не я заобича, тъй като след първата игра с него, останалите се разрежаваха и тичаха да викат батковците си) на Хрупчо веднага забеляза и друга нередност - за девойка въпросната дама бе малко попрещфтяла. Или, както казваше един мой приятел - беше адски дърта и дебела, обаче той (моят приятел), забелязал съм, е твърде прост.

- Ти Ли Си Ингеборг, По Прякор Хрупчо, Син На Туртберг Червения Нос? - запита валкирията с мощния си като Йерихонска тръба глас, след като освободи коня от тежестта си. Нешастното животно се зае да събира силите си за пътя обратно.Личеше обаче, че няма никакви сили за събиране.

- Аз съм.

- Тогава Качвай Се На Моя Вихрогон И Да Се Понасяме Към Вечното Царство На Тор! - изрещитира тя, а стени те потрепериха.

- Ъъ... - запына се каменериецът. - Ти сигурна ли си... ъъ... че аз съм, който ти трябва? Шото аз си мислех, че такова... само героите ги взимат горе, пък аз...

- Я Не Се Опъвай Момче! - нареди властно валкирията. - Да Не Мислиш, Че На Мене Ми Е Много Весело?

- Аз, такова... - измънка Ингеборг.

- Имах Си Аз Хубава Службича, Отговарях За Цялата Източна Земя, Пък Тука От Векове Къорав Варварски Герой Не Се Е Вясвал, Камо Ли Да Умре И Както Си Седях Аз И Си Обядвах - Хоп - Идва Едно Нахално Духче И Ми Вика 'Ставай Имаш Работа' Пък Аз Му Викам 'Махай Се, Мистична Персонификация Такава, Че Сега Обядам', А То, Представи Си, Ми Вика Ти И Без Туй По Цял Ден Само Се Тъпчеш, Тор Каза Да Си Размърдаш Дебелия, Дърт Задник'. - валкирията спря да си поеме дъх и Хрупчо се възползва от прекъсването на тирадата, за да попита:

- Самият Тор те е пратил за мен?

- Той Ами, Кой Друг Нешастен Малоумник Ше Ми Прекъсне Обяда? Хайде С Мене! Хойо-хооооооо! - тя го хвана за лакътя и го повлече към пегаса си. Безсловесното я изгледа с ням ужас. Яс-

но беше, че през изминалите векове, изпълнени с безделие, бе позанемарил физическите упражнения за сметка на доброто халване. Както, очевидно, и неговата стопанка.

Без церемонии валкирията стовари варварина на коня и сама разположи могъщото си телосложение зад него. Дръпна юздите и извика в ухото на Хрупчо:

- Дий! Понеси Се Като Вятра, Вихрогоне Мой!

Пегасът вложи всичко от себе си, усърдно махаше с крила, но единственият резултат беше краткотрайното му отлепяне от пода, след което пак се сгромоляса под двойната тежест.

- Пу, Бял Ден Да Не Видиш, Мързеливецо Ниеден, Размърдай Се Най После! - Виковете обаче бяха безполезни - очевидно така нямаше да стане. За огромно учудване на Ингеборг валкирията силно се притесни. В задъхана реч, изпълнена с главни букви, тя му обясни, че той е първият ѝ клиент от векове, а всъщност и първият изобщо, защото преди това била дребна чиновничка в замък и т.н и т.н.

Все пак Хрупчо намери сили да попита още веднъж, защото трябва да ходи горе, след като по собственото си скромно мнение никакъв герой не е.

Очевидно, не мълкваше валкирията, двамата заедно били твърде тежки за ленивото добиче. Всъщност, повече от ясно бе, че тя изобщо не знае какво да прави при тази проблематична ситуация.

Следващият ритуал, изпълнен от Дудко включваше доста четене от една дебела синя книга и почти нищо друго, като се изключи характерното и май неизбежно в магьосническата работа, махане с ръце. Още преди той да приключи, тялото започна да диша и леко се размърда след края на заклинанията.

- Сега, - каза Дудко, - остава най-трудната част. Силно се съмнявам, че дори аз ще успея да върна душата от небесните ѝ селения. Ше са необходими огромни количества магическа енергия, но все пак ще опитам.

- Абе Ти Шо Все Разправяш, Че Не Си Герой? - обърна

му най-после внимание валкирия. - Шом Си Се Бил С Магьосник, Значи Си.

- То не беше никакъв бой, правичката да си кажа. - смутелеви Хрупчо. - Аз се бях скрил и той - Бам, и умрях.

- 'Бам!' и умря, а? Даааа, - замисли се тя. - Не Ми Изглежда Геройска Смърт.

В този момент Ингеборг се почувства неудържимо привлечен от старото си тяло, над което Дудко четеше нещо и ръсеше прахове, и взе да се плъзга към него пряко волята си.

Валкирията искрено се зарадва от стечението на обстоятелствата:

- Шом Не Си Герой, Няма Нужда Да Те Карам До Двореца! - тя бе видимо щастлива. - Хайде, Чао!

- Ами аз? - попита не без основание Хрупчо.

- Прави Каквото Искаш. Хойо-хоооооооооо! - демонстрира валкирията вокалните си възможности. В този момент привлечането стана неконтролируемо за каменериеца. Той се докосна до тялото си и ослепителен розов взрив светлина погълна света му.

Дудко припаваше и сипваше сушени вътрешности от игуана в един мангал. На лицето му бе изписано върховно напрежение. Изведнъж то се смени с учудване и облекчение. Ингеборг отвори очи.

- Бау! - каза той. Дудко и Тото подскочиха стреснати.

На настойчиво питашите им погледи варваринът отговори с изчерпателен разказ за случилото се. Май му повярваха.

Разбира се, съдружнистите попитаха магьосника за присвоеното от него руло. И получиха твърде неочаквана и любопитна информация. А именно, че жрецът Чу Сен е враг на Дудко от много години и вероятно за собствена облага е откраднал рулото, а е натопил него с фалшиво писмо. Вероятно, предположи Тото, той се бе обърнал към тях, за да отклони вниманието на магьосника в грешна посока. В достоверността на казаното приятелите не се усъмниха

по две причини: първо, клетвата още обвързваше Дудко да им помага и второ, само с един жест той сътвори от нищото купчина злато и им доказа, че не се нуждае от пари повече, отколкото змия от новите Nike Airmax 2 УрТетро. Всичко това наведе приятелите на твърде интересни мис-

ли. Какви ли бяха те?

Сипаха го точно, когато излизаше да изхвърли ношното си гърне. Ингеборг връхлетя върху него с устрема на носорог и решимостта на палестински терорист. Помете го вътре заедно с касата на вратата, а Тото го последва делово, стискайки по един стилет във всяка ръка и гарота в зъбите си.

Беше лесно да го открият - на пожар изтичаха до храма на Мъмър и ошавеният жрец оставен да пази през ношата, без допълнително убеждаване (достатъчно му бе да хвърли един поглед на смръшената физиономия на Хрупчо) снесе адреса на Чу Сен. Освен това, сподели и факта, че официално обявената награда за намиране на рулото, давана от главния жрец на храма е бая по-голяма от седемнадесете опла на мошеника.

- Ше се разиграваме значи, а? - риторично попита мин-джата. Жрецът не отговаряше - Хрупчо бе притиснал врата му за стената между двата върха на брадвата си и Чу Сен едва си поемаше дъх.

- Ше се прашама за зелен хайвер, а? - продължаваше Тото. - Ше хвърляме невинни съдружнисти в устата на лъва, а? Ше застрашаваме живота на най-добрия ми приятел, а?

Жрецът само хриптеше като задавен дизелов двигател и се потеше обилно.

- Сега внимавай. - обади се Ингеборг с благия глас на испански инквизитор. - Ше те питам един-единствен въпрос. Само единичък. Твоят отговор ще определи съдбата ти. Излъжи ни и ше ти се случат ужасни неща. Кажки истината и ше те пуснем. Разбра ли?

Чу Сен измъчено кимна. Тото наблюдаваше с любопитство.

- И така - въпроси! Къде е рулото. Въпросителен. Е? Каза им, разбира се. Къде ше ходи, че няма да им каже. Осигурили си още една добра печалба от наградата, съдружнистите се спогледаха.

- Ше му отмъстим ли за това, че ни разиграва като пълни кретени? - попита Тото.

- Обещах да го пуснем.

- Вярно. За съжаление.

- Но не уточних кога! - ухили се Хрупчо като рязана тиква. - Аз ше го вържа и ше донеса голям кол, а ти тичай да намериш три малки клечки. - добави.

DUNGEONS&DRAGONS

На 8-ми Декември 2000 г. New Line Cinema ще зарадва всички заклетни почитатели на фантастиката по света с новия си фантастичен филм Dungeons&Dragons. Той е създаден по небезизвестната Pen&Paper едноименна игра добила световна популярност и положила основите за създаването на една нова вселена - светът Ферун, ползвана за сцена на множество приключения, както в романи така и в компютърни игри. Сега ще имаме възможност да изживеем едно от тях, вече и на големия екран.

Историята е следната. Измирската империя дълго години е земя на раздела. Магьосниците - елитна група от хора владеещи мистични сили - държи цялата власт, докато обикновените хора нямат право на собствено мнение. Младата императрица на Измир Савина, желае равенство и просперитет за всички, но злия магьосник Профиън крои планове за нейното детрониране и установяване на свое собствено управление. Императрицата притежава скипър, с помощта на който контролира Златните Дракони на Измир. За да успее да я детронира Профиън трябва да се добере до скипъра, както и да убеди съвета на магьосни-

ците, че Савина е недостойна да го притежава. Знаейки че Профиън ще донесе само смърт и разрушение за Измир, Савина решава, че трябва да намери легендарния Жезъл на Савриле, митичен артефакт притежаваш силата за контрол над Червените Дракони, създания помощни дори и от техните златни събратя. В този момент на сцената се появяват и двама крадци - Ридли и Снейл, които са идеални за целите на Савина да намери жезъла на Савриле. Подкрепени от войнственото джудже Елуд и личния експерт следотърсач на императрицата елфът Норда младите герои поемат на път в търсене на жезъла на Савриле.

От смъртоносните лабиринти на Гилдията на крадците в Антиус до Поселището на Елфите, през тайни проходи и изоставени замъци, Ридли и неговите другари трябва на всяка крачка да се борят с довереника на Профиън, Дамодар докато в Измир Профиън се подготвя за своята битка с Императрицата. Всичко зависи от Жезъла, но резултата от съревнованието за него е твърде неясен и съдбата на Измир зависи от това.

ФФ

КИНОФАКТОР

X-MEN

За радост на всички почитатели на култови комикси и супер герои излезе фантастичния екшън филм на Брайън Сингър X-Мен.

Участниците: Йън Маккелън, Патрик Стюърт, Фамке Янсен, Хю Джакман, Хол Бери

Историята: Банда добри мутанти, обединени около добрия професор Екс (Стюърт) се бият с банда лоши мутанти, водени от лошия Магнето (МакКелън). Последните, впрочем, искат да превърнат всички хора в мутанти, ама в името на равенството, не за друго. Това е екранизация по комикс все пак, нали не сте очаквали да изпиша повече в тази графа?

Похвалите: Визуалните ефекти са брилянтни. Знаем, че сме се нагледали на подобни неща, но повярвайте - това тук наистина е визуален шедевър.

Това е най-святната екранизация, която братството на супергероите някога е получавало. В добавка онази неуловима трепка, която е превърнала съответните комикси в култ, за сефте е пренесена едновременно на екран.

Филмът не се възприема насериозно нито за миг и не навива в очите на зрителите фундаментални и общочовешки послания. Наместо дразнещият и досаден драматизъм, който неизменно се появява в паузите между екшън сцените в разните му Батмани, тук имаме яки лафчета и ударна доза черен хумор.

Актьорите са изненадващо добри, въпреки

че (а може би именно защото) в каста не присъства никой от А-листата на Холивуд. Йън Маккелън е бъдещият Гандалф, Фамке Янсен беше единственото нещо, което ставаше за гледане в Златното око и красеше Страх от Дълбините и Факултетът, Патрик Стюърт е незабравимия капитан Пикард, Хю Джакман напомня с вид и поведение на Клинт Ийстууд от ерата на Мръсният Хари. Какво повече искате?

Критиките: Приемам, че липсата на свестен сценарий е съвсем нормална за подобен род филми, но фактът, че тук не успях да се натъкна на какъвто и да е сценарий е леко притеснителен. Набързо са ни представени добрите и лошите, нахвърляни са ни с по два-три шриха някакви съмнителни мотиви за действията им и останалото са, вече похвалените, ефектни битки и свежи лафчета. Няма нито завръзка, нито кульминация, нито нормална развръзка, все елементи, които - още от времето на Аристофан - се водят за жизнено важни за всяка една история. Екс Мен ти създава усещането, че не гледаш филм, а пилотната серия на някакъв сериал. Което всъщност не е много далеч от истината...

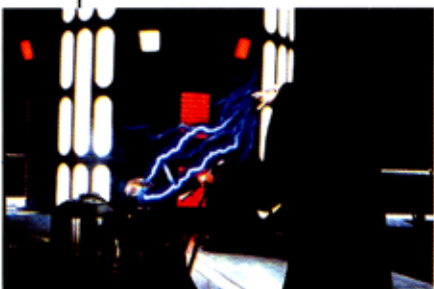
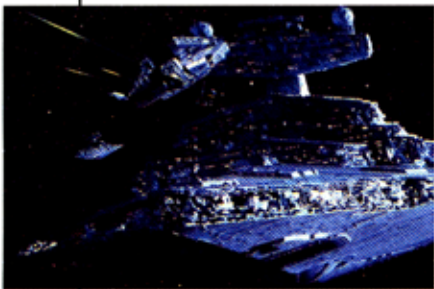
Обаче смятам, че филм, който тепърва ще се превърне в култ. Помнете ми думата.

Александър Бакалов

STAR WARS

НОВАТА ИСТОРИЯ

В годините след драматичния конфликт за Сит било поставено началото на новата история на галактиката. През -869 година, се ражда Йода, който по-късно ще остане един от най-великите джедаи и за него ще бъде предопределена ключова роля в Галактическата гражданска война. През -200 година, на Кашуук се ражда Чубака, а през -60 година бял свят вижда Оби-Уан Кеноби. Анакин Скайуокър започва жизнения си път през -40 година.

В следващите години на сцената излиза Търговската Федерация, действаща против Републиката под прекия, но скрит контрол на сенатор Палпатин. Бунтът ѝ е потушен, но в битката с тъмния джедай Дарт Мул ученик на Дарт Сидиъс намира смъртта си джедаят Куай-Гон Джин, учител на Оби-Уан Кеноби. Преди това Куай-Гон открива Силата в младия Анакин Скайуокър и против волята на Съвета на Джедаите решава да го обучи за джедай. Преди смъртта последното му желание е Оби-Уан да стане учител на момчето.

Анакин овладява изкуството на джедаите под вешото напътствие на Оби-Уан Кеноби. Но за жалост по-късно се сприятелява със сенатор Палпатин. Бъдещият император е забелязал необикновената дарба на момчето, както и прекомерната му гордост, която ще постави началото на неговото падение и ще доведе до преминаването му на тъмната страна на Силата. Анакин постепенно се отчуждава от Оби-Уан и престава да се вслушва в съветите на своя учител.

Друга важна част от историята е любовта между Анакин и кралица Амидала, която забременява от него.

През -18 година Старата република търпи своя окончателен крах. Палпатин намира начин да клонира войниците си и разкрива пред Анакин плановите си да стане император и да поведе война срещу джедаите. Анакин се превръща в поредния лорд на Сит и приема името Дарт Вейдър след като Палпатин го спасява от смърт. Клонингите (имперските шурмуващи), водени от него, нападат Съвета на джедаите и избиват повечето от тях. Спасяват се Мунди и Йода, които преди атаката усещат, че нещо не е

наред.

След тези събития сенатор Палпатин се провъзгласява за император на галактиката. Пръв помощник на новия император разбира се става Дарт Вейдър. Всички светове, непожелали да се подчинят на неговото управление, оформили бунтовнически лагер. Вейдър така и не разбира, че в -13 година са му се родили близнаци - Люк и Леа Скайуокър. Оби-Уан скрива децата, давайки Леа на сенатор Бейл Органа от планетата Олдерон, а Люк - на Оуен и Берю Ларс, фермери на Татуин.

За известен период от време бунтовниците успяват да избегнат преките конфликти с Империята и натрупват сили, с цел да сложат край на тиранията на императора. Времето за действие идва, когато разбират за изграждането на новото свръхоръжие на Империята - Звездата на смъртта.

Осъзнавайки добре заплахата която представлява тази мощна станция, бунтовниците организират шпионска мисия и успяват да откраднат строителните планове на вече завършеното оръжие.

При последвалото преследване принцеса Леа е отвлечена от Вейдър и това поставя началото на Галактическата гражданска война в нулевата година. Първият голям конфликт в нея е битката при Явин, в която бунтовниците успяват да разрушат Звездата на смъртта. (Междувездни Войни - 4 епизод)

През 1-ва година, използвайки временното затишие, Чубака решава да се завърне на родната си планета Кашуук за празненствата по случай деня на живота, а Люк и Леа, заедно с двата дроидите R2-D2 и C-3PO, отпътуват към системата Сиркарпус IV, за да посетят конференцията на бунтовниците там. По пътя корабът им се разбива в блатистата повърхност на планетата Мимбан. Мимбан е малка, неизучена планета, петата в системата Сиркарпус, покрита с гъста зелена растителност и пресичана от кални реки, обитавана от много видове същества. Планетата е интересна със своето далечно минало, когато е била обитавана от изчезналите създания "трела", изградили стотици храмове и градове, изпъстрили нейната повърхност. Някъде из тези храмове, твър

дъла легендата, е скрит легендарният кристал Кайбур, фокусираш и засилваш Силата.

Интелигентните обитатели на системата Сиркарпус така и не колонизирали малката Мимбан, но Империята изградила там тайна миньорска Колония от 5 града. Работниците в нея използват забранени в другите светове багери, които създават опасно електромагнитно поле. Именно то било причина за катастрофата на Люк и Леа. Веднъж попаднали на Мимбан, братът и сестрата решават да проверят слуховете за наличието на кристала Кайбур. След много препятствия и труден поход през джунглата те достигат до храма на местния бог Поможема, където бил скрит камъкът. Той се намирал в статуята на бога в ритуалната зала и бил охраняван от смъртоносни гущероподобни създания. За Люк и Леа това не е проблем и скоро Кайбур става тяхно притежание. Разбрал за случката, Дарт Вейдър пристига на Мимбан и след кратко и опасно преследване той се противопоставя на двамата бунтовници. За да спаси себе си, Леа и дроидите, Люк напада Вейдър. В битката господарят на мрака губи ръката си и това позволява на Люк и Леа да избягат и напуснат планетата.

В годините от 1 до 3 Люк, Леа, Хан, Чубака и двата дроида са натоварени от Бунтовниците с изпълнението на много мисии. През тях Хан едва не попада в плен на ловец на глави, а Люк за малко не губи живота си в ледовете на планетата Хот. Това е и мястото, където Бунтовниците решават да направят своя база, станала сцена на втората драматична битка в гражданската война - битката при Хот. В нея Империята разрушава новопостроената бунтовническа база, а по-късно, заловен от Дарт Вейдър в Града на облаците над планетата Беспин, Хан бива замразен и предаден на Джаба Хатяна. Участие в предателството вземат близкият приятел на Хан, Ландо Каризиан и ловецът на глави Боба Фет. В небесния град се разиграват и драматичният дуел между баща и син Скайуокър, при който младият джедай на свой ред губи ръката си. В края Леа и Ландо Каризиан спасяват Люк и напускат Беспин. (Империята отваря на Удара - 5-ти епизод)

След края на битката при Хот се разиграват аферата "Черно слънце", по името на криминална организация, обхващаша цялата галактика, занимаваща се с всевъзможни незаконни дейности. Създадена и управлявана от принц Ксизор, "Черно слънце", имала хиляди членове и разполагала с шпионска мрежа, обгръщаша цялата вселена. Организацията често използвала информаторите на Империята, ловците на глави, трафикантите, наемните убийци и крадците, за да извършва дейността си.

Разбрал за Люк и неговото голямо

Древна История

-25000	Издигането на Старата Република
	Раждането на Империята Сит
-5200	Битки за власт на Сит
-5000	Войните при Корос
-4490	Великата Хиперкосмическа Война
-4400	Войната на Ондерон
-4000	Краят на Войната на Ондерон
-3990	Битката за Сит

Нова История

-896	Ражда се Йода
-200	Ражда се Оби-Уан Кеноби
	Чубака се ражда на Кашуук
-48	Ражда се Анакин Скайуокър
-32	Епизод 1
-22	Епизод 2
-20	Епизод 3
-18	Възкачането на Императора
	Раждане на Бунтовническата Организация
	Избиването на джедаите
	Ражда се Люк Скайуокър
	Ражда се Леа Скайуокър
-10	Ранните подвизи на Ландо Каризиан
	Ранните приключения на Хан Соло
-1	Епизод 4
	Битката при Йавин
	Чубака се завръща на Кашуук
+1	Приключенията на Люк и Леа на Мимбан
	Бунтовниците започват изграждането на базата "Ехо"
+2	Люк става бунтовнически командир
	Корабът на Дарт Вейдър "Executor" е завършен
+3	Епизод 5
	Битката при Хот
	Аферата "Черно Слънце"
	Смъртта на принц Ксизор и организацията му
+3,5	Боба Фет предава Хан Соло в ръцете на Джаба
	Ландо се присъединява към свитата на Джаба
	Империята започва работа по втората Звезда на Смъртта
+4	Епизод 6
	Битката при Ендор
	Краят на Империята
	Създаване на Новата Република

значение за Бунтовниците, принц Ксизор решава да организира покушение срещу него. Леа случайно разбира за заговора и решава да го осуети с помощта на Чубака. За целта тя, маскирана като ловеца на глави Буш успява да проникне в криминалната организация. Там обаче е разкрита от Ксизор и осъдена на смърт. За щастие Люк, Ландо, Чубака, джедая Даш Рендар и други бунтовници я спасяват от ръцете на подлия принц. Ядосан от Ксизор и случката в "Черно слънце", Дарт Вейдър нарежда унищожаването на цялата организация. В последвалото гонение Ксизор бива убит.

След края на тази афера Ландо Каризиан, Леа и Чубака се посвещават на задачата да спасят Хан Соло от лапите на криминалния бос Джаба. Ландо се внедрява в престъпната организация под името Гампел Скриж, а Леа, отново маскирана като Буш, се явява пред Джаба, претендирайки, че му води издирвания от владетеля Чубака. Планът им не успява и те са спасени от Люк, с чиято помощ разрушават Джаба и

престъпната му менажерия.

Междувременно Империята вече е започнала работата по втората Звезда на смъртта, много по-голяма и мощна от първата, и прави планове за финална унищожителна атака срещу лагера на Бунтовниците. Ахилесовата пета на новата Звезда на Смъртта е факта че тя разчита предимно на наземните шитове, намиращи се в на луната Ендор. Генераторите им се оказват лесна мишена за Бунтовниците. След мисия на повърхността на Ендор Хан Соло и екипът му успяват да прекъснат действието на защитните антени, а бунтовнически бойни кораби нападат гигантското оръжие на Империята. В последвалата битка Люк, с помощта на баща си, Лорд Вейдър, убива Император Палпатин. Конфликтът остава в историята под името "Битката при Ендор" и поставя края на могъществото на Империята и началото на Новата република. (Завръщането на Джедаите - 6-ти епизод).

ФФ

BALDURS GATE 2

След огромният успех на Baldur's Gate (обявен за ролева игра на 1998г.) на пазара се появи и дългоочакваното ѝ продължение. Както и се очакваше то не посрами славата на своя предшественик. Производителите Black Isle Studios и Bio Ware отново доказват, че са най-добрите в областта на ролевите игри и отново ни предлагат едно незабравимо приключение.

Действието на играта се развива в света на Забравените Кралства (Forgotten Realms) - една огромна вселена послужила за основа на множество фентъзи романи. Свят изпълнен с магия и смелост. Населяван от всякакви същества от обикновените хора до екзотични Beholders или дори огромните Дракони, способни да ви изпепелят с единствен дъх. Тук са и познатите на всички любители на приказна фантастика елфи, джуджета, тролове, орки и човекоядни великани. Светът се отличава с изключителна детайлност и достоверност. Има си собствена история, религия, множество богове както и неизменните легендарни герои. С две думи, струва си да се потопите в него, независимо дали чрез книга или компютърна игра, а съвсем скоро ни очаква и среща на големия екран (виж. кинофактор).

Но да се върнем към играта. BG2 Shadows of Amn ще ви предложи сложна нелинейна и изключително интересна история. Героите в нея са напълно живи и често имат собствено мнение относно случващите се около вас събития.

Ще се сблъскате с коварен магьосник, който ви е похитил неизвестно защо. Ще срещнете много от чудовишните твари населяващи света на Забравените Кралства. За разлика от първата част тук ще имате възможност да се запознаете (дори и да нямате такова желание) и със създания многократно превъзхождащи ви по размери (и сила). Множество задачи и подзадачи ви очакват в новото ролево приключение.

Ако имате герой изиграл първата част на BG, той ще може да продължи приключението си и във втората.

За всички, които са играли някоя от другите прекрасни игри на Black Isle Studios начина за игра е добре познат, а за тези, които не са, играта предлага чудесно обучаващо ниво (а и ръководството е преведено и на български език), което леко и постепенно ще ги научи на всичко необходимо за да изпитат удоволствието наречено Baldur's Gate 2 - Shadows of Amn.

ГЕЙМФАКТОР

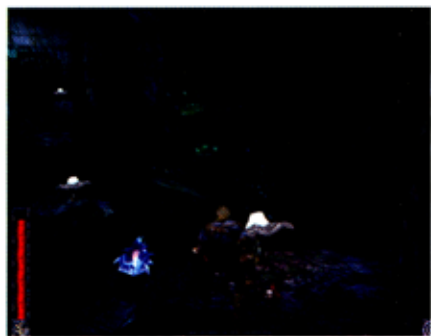
Rune - е игра базирана на мотиви от скандинавската митология, която е една от най-популярните в областта на фантастиката. Вие влизате в ролята на Рагнар - войн възкресен от башата на боговете Один, след подло нападение от страна на черните викинги.

Рагнар се впуска в приключение имащо за цел да разкрие, кой е виновника за нападението над родното му село и за избиването на всичките му другари. Той ще се изправи пред множество врагове въоръжен само с верните си меч, боздуган и брадва. Няма да имате на разположение нито едно оръжие за далечен бой, като разбира се изключим възможността да замърят враговете си с някой от ва-

шите оръжия, както и с различни попаднали ви под ръка предмети, като откъснати пипала и други крайниши.

За да не сте съвсем конвенционални, разполагате и с набор от магически руни, които в по-голямата си част имат способността да увеличават силата на оръжията ви, но някой от тях могат и да увеличат защитните ви сили.

И така, въоръжени с хладна стомана и малко магия ще трябва да си проправите път до самото сърце на злото и да потърсите сметка от виновниците за причинените ви нещастия в един прекарно изглеждаш фентъзи свят. Нека силата на Тор да бъде и ваша!!!

RUNE

В рубриката "На нова цена" ще ви представим четири игри, които ако сте пропуснали, ще можете да намерите на нова, по-изгодна цена (малко над тридесет лева!!!). Според нашите скромна преценка те заслужават вашето внимание...

DARKSTONE

Потопете се в света на Darkstone!

Изберете героя си измежду четирима възможни (боец, магьосник, крадец и свещеник) и се впуснете в търсене на седемте кристала, които ще спасят света и ще го освободите от хватката на некрманта Драак. Насладете се на тази изпълнена с действие и приключения ролева игра в изцяло 3D фантастичен свят изпълнен с герои. Поемете под свой контрол до двама герои едновременно измежду осем възможни. Изпълнете над двадесет уникални задачи през тридесет и двете нива на играта. Изберете от над 30 магически заклинания и 20 специални умения за да развиете героя си.

Създадена с последните 3D технологии, с интуитивен, интерфейс, правят играта лесна и приятна. Ще сте заобиколени от прекрасна графика и специални ефекти в реално време.

Поддръжка на игра в мрежа от до четирима човека

Случайното генериране на нивата ви гарантира много приятни часове пред вашия компютър

Различни възможности за позициониране на камерата включително въртене на 360 градуса.

DISCWORLD NOIR

Вие сте в света създаден под вешето ръководство на Тери Пратчет...

"Име - Лютън. Аз съм частен детектив. Не знам как ми хрумна такава идея, просто една нощ реших, че би било адски готино да си имам офис с табела, с моето име на вратата, с масивно бюро и секси гаджета, които да се увъртат около. Бедата е в това, че там където са секси гаджетата винаги има и неприятности, а дамата за която работя, бих казал, е написала книга за неприятности... даже две книги. Тя се казва Каролин и освен нея трябва да се занимавам и с това психяло джудже, което ме преследва, както и тази подвижна планина с малко мозък, наричаща себе си Малачит. Та започвам да се чудя, дали първият частен детектив в Света на Диска няма да стане и последния такъв..."

Влезте в ролята на частния детектив Лютън. Разходете се из улиците на Анкх-Морпорк в третата игра от изключително успешната серия за Света на Диска. Говорете с над седемдесет различни персонажа - включително старите ви любимци, като ефрейтор Нобс, Смърт и Мрачния Пискун - използвайки

нова комуникативна система, която ви разрешава да водите разследването. Посетете над седемдесет различни места, отличаващи се с впечатляваща 3D среда, докато разрешавате убийства и конспирации в опит да разкриете истината... преди да е станало твърде късно.

OUTCAST

В годината 2007, американското правителство, успешно изстрелва сонда, целяща да докаже съществуването на паралелна на нашата вселена.

През време на опита интелигентна чуждоземна форма поврежда сондата.

На земята непредвиден колапс на енергия създава черна дупка, която застрашава самото съществуване на планетата.

Вие сте Куър Слейд, тюлен от флота на САЩ, натоварен със задачата да охранява тримата учени, които са избрани за пътуването до новооткрития свят, Аделфа.

Вашата задача: Да се противопоставите на опасностите на мистериозния и враждебен свят, с цел да намерите и върнете обратно сондата, както и да затворите черната дупка.

Бъдещето на земята е във вашите ръцете!!!

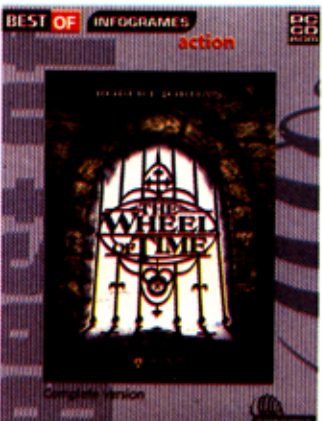
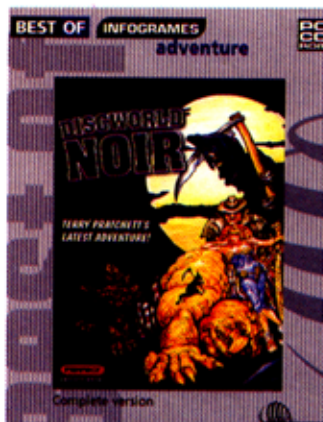
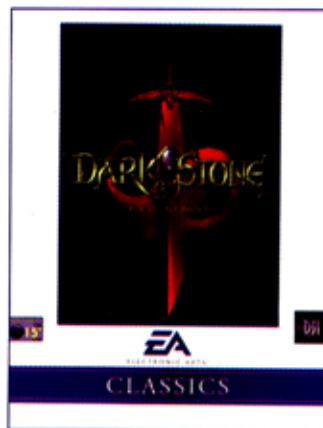
Ще посетите шест обширни и различни континента, населени с хиляди живи същества, врагове и приятели, като ще имате пълна свобода на движението: да се катерите, пълзите, плувате, разговаряте, яздите, биете и т.н. Разбира се, ще имате и нужният набор от "игралки", като огнехвъргачка, експлозиви, рентгенови очила, уред за невидимост, тресиращ пистолет, разпръсващ тъпата боомър... и още много които да откриете сами... Ще взаимодействате с хора и създания със изключително реалистично поведение. Ще можете да си нагласите камерата както ви е удобно - перспектива от първо или трето лице.

Оригиналната музика в играта е в изпълнение на Московския Симфоничен Оркестър.

WHEEL OF TIME

Елате в света на "Колелото на Времето" във фантастичния свят на Робърт Джордан. Ще изживеете приключение, което не бихте забравили никога.

Ще се потопите в богат 3D свят където ще противопоставите смелостта и магията си на армиите на Тъмния. Ще научавате и доразвивате нови и по-разрушителни магии. Атаки със светкавици и огън, както и магически земетресения. Натрупвайте сили с помощта на над 40 мистични артефакта. Ще се насладите на изключително красив свят пресъздаващ на екрана фантазията на големия Робърт Джордан.

История за Патафюгъл

"Седеше си, добрият малък таласъм Патафюгъл, на любимото си местенце (за подробности виж корицата на брой 2 на ФФ) и си четеше любимото списание. Денят вече превалише и слънцето клонеше към залез, когато нешо на страниците привлече погледа на сините му очи. Любопитството се прокрадна от дълбините на мозъка и се изкатери до върха на носа му. Оттам надникна и огледа критично цветната картинка пред себе си. Цветовете си бяха наред, но май не се предполагаше да се движат, а те правеха именно това. И на всичкото отгоре постепенно увеличаваха скоростта си на движение. На листа започна да се образува нешо като водовъртеж от размазана палитра. Той все повече и повече привличаше погледа, заедно с носа на таласъма, докато част от него опря в листа.

Патафюгъл се уплаши. Рязко отмести поглед и се загледа в залезващото слънце. Не му се нравеше тази страничка (списанието иначе си беше много добро, ама...) тя излъчваше някаква скрита заплаха, но в същото време таеше в себе си и една неудържима страст към приключение. Отново се престаши да погледне списанието...

...Страницата сякаш се надигна към него в магическа вихрушка и го засмука в себе си. Усещането беше като пропадане в дълбок, цветен тунел... Това му напомни за един негов сън... Дали пък всичко не бе именно сън?...

Събуди се. Наоколо се ширеше гора, а в далечината се забелязваха планини, които май не бяха тук допреди малко. Нешо не беше наред. И какви бяха тези доспехи по него? Ами тази брадва?...

О, боже, не било само сън! И този пошенски гълъб май иска нешо?..."

Това, скъпи читатели е нашето ново предложение за игра с вас. Ние започнахме една нова приказка, а от вас очакваме да я довършите.

Разбира се по-интересно е ако не го направим наведнъж, а разказваме историята на части и я илюстрираме във всеки следващ брой.

Смятаме че, ще успеем с общи усилия да създадем една "епична сага" с много завързан сюжет, тъй като и авторите й ще бъдат много...

За следващия брой ще очакваме вашите предложения за следващото парченце от историята. Ограничете се до 1500 знака, като имате предвид, че не трябва да разказвате цялата история а само част от нея. Най-интересното предложение ще бъде публикувано заедно с името на своя автор и така във всеки следващ брой.

Творете, бъдещи писатели... :-)

ФЕНТЪЗИ ЗАБАВА

Класация за най-добра фантастична книга

Тъй като от този брой списанието разшири своя диапазон и вече ще обръщаме погледа си все по-често и към по-обширния жанр - фантастиката, а не само към специфичното ѝ проявление под формата на фентъзи или както още е известна приказна фантастика, меч и магия.

Поради явното затруднение от ваша страна да определите 10-те най-добри фентъзи романа решихме да сведем споменатите от вас заглавия до 5. Надяваме се, че това ще ви улесни значително, още повече, че вече можете да включвате и книги посветени на всичко което се нарича фантастика.

Номинираните ще бъдат оценявани по следния начин:

10т. за първо място, 6т. за второ, 4т. за трето, 2т. за четвърто и 1т. за петото място.

Имаме победител в нашия конкурс "Брейн фактор" и това е Виктор Антонов, изпратил ни най-много (16) имена на автори пишеша за Конан.

Ще очакваме да се обади на редакционния ни телефон за да може да си получи наградата - фентъзи стратегическата, компютърна игра Myth 2, любезно предоставена ни от фирма Пулсар.

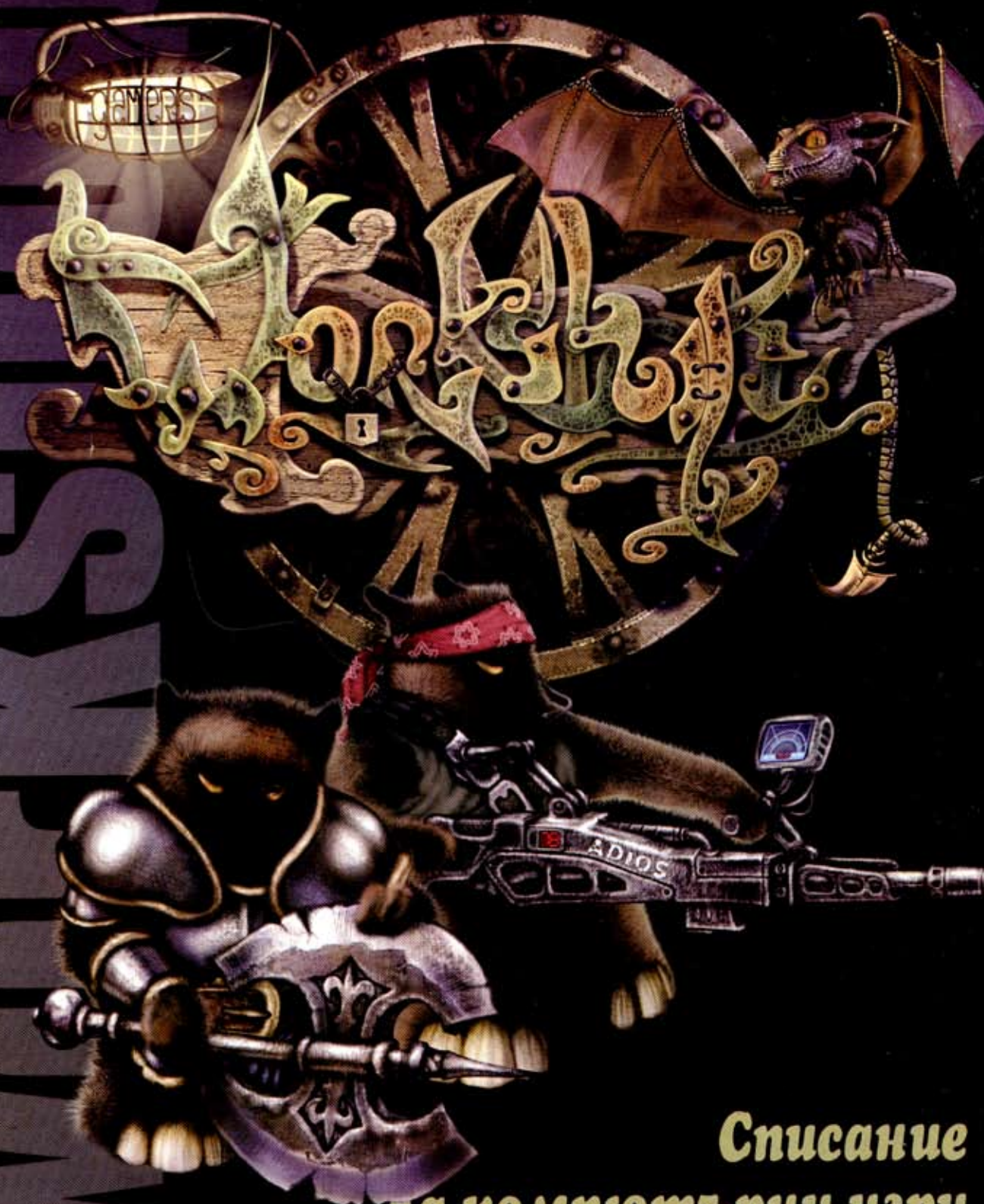
* МАСТЪРХУД * ГАРАНТИРА БАГРИТЕ НА ЖИВОТА

София

ул. "Костенски водопад" тел. 59 56 23

и ж.к. "Младост" 3 до бл. 321 GSM 088 234 467

ДИМИЧЕСКО ЧИСТЕНЕ С ГАРАНТИРАНА ТЕХНОЛОГИЯ
И СПЕЦИАЛНО НАМАЛЕНИЕ ЗА ЧИТАТЕЛИТЕ НА ФФ

gamers'

**Списание
за компютърни игри
на един дъх!!!**

WARRIOR

КОНАН

ТЪРСЕТЕ СКОРО
НОВИТЕ
БЪЛГАРСКИ КОМИКСИ